

Časopis pro svobodný život

J.J. RÁJ

ČÍSLO 4 2013

10. ROČNÍK

ISSN 1801-0059

Z ráje do ráje

**,KDO ŠKODÍ ... KDO JE
SPRAVEDLIVÝ ...'**

MILÍ ČTENÁŘI,

všechny vás srdečně zdravím a přeji v životě víry hojnost Božího požehnání a vedení Duchem svatým! I když nerad, a je mi to líto, protože realita je taková, jaká je, musím vám sdělit, že ve svých rukou držíte poslední číslo časopisu Z ráje do ráje, který letos, jak bylo vydavatelem uvedeno v č. 1/2013, vstoupil do desátého ročníku své existence. Mnozí jste se vždycky na něj těšili, mnozí jste byli jeho odběrateli od samého zrodu... A i když jej někteří později pro nezáměr odhlásili, na jejich místo nastoupili jiní, kteří o něj projeví svůj zájem. To je běžná věc...

Ptáte se, proč vydávání časopisu končí? Totiž na naší Zemi – od doby, kdy na ni vstoupil hřích - „a která dle Božího plánu mohla trvat věčně, se změnilo věčné na časem omezené, dočasné a pomíjivé! A není v moci žádného člověka realitu pomíjivosti vrátit zpět do jejího původního stavu!

Výstižně to řekl moudrý král Izraele, Šalomoun, kolem roku 1000 př. Kristem:

„Všeliká věc má jistý (ustanovený) čas, a každé předsevzetí pod nebem svou chvíli. Je čas rození i čas umírání....“ Kaz.3,1.2

A tomuto nezvratnému zákonu, po těžké nemoci, podlehl i náš milý bratr v Kristu Jaroslav Juřica, který před deseti lety rozjel vydávání časopisu. Jeho život vyhasl dne 15. června 2013.

I výměra času jeho života byla zaznamenána ve zvláštní nebeské knize, psané o všech lidech, přicházejících na tento svět, jak se o tom zmiňuje Písmo:

„Můj zárodek tvé oči viděly, všechno jsi zapisal do knihy – dny, jež mi byly určeny, než začal první z nich.“ Ž 139,16 B21

Když výměra, odměření, délka života se vyčerpá a naplní, každý z nás se musí uchýlit do své dočasné „komůrky“ a v ní očekávat, až nás zavolá hlas Knížete života, Ježíše Krista!

Už v čísle 1/2013 se bratr Juřica zmínil o „ubývání sil a nemoci“, která spalovala jeho zdraví. Taktéž se zmínil, že by rád tuto práci předal někomu mladšímu a zdravějšímu, který by štafetu převzal a v díle pokračoval. To je ovšem práce náročná, vyžadující „celého člověka“, ne na „částecný úvazek“, ale „na plný“! A to ještě bez finanční

ho „profilu“ (výdělku). Avšak žel, štafetu neměl komu odevzdat.

Touto cestou přeji všem čtenářům tohoto posledního čísla, a tím i sobě: Vytrvejme v následování Pána Ježíše, důvěřujme Mu, milujme Jej, neboť On nás miluje a položil za nás svůj život! Vytrvejme na cestě k nebeskému domovu! Plynutím času se nebeský domov každým dnem blíží. Nespustíme z Ježíše svůj duchovní zrak - to je mým přáním i prosbou. Bůh buď s Vámi!

ČAS – JEHO HODNOTA, ALE I ZÁLUDNOSTI

Už ve zmíněné biblické knize Kazatel, 3. kapitole, se slovo čas objevuje několikrát. Čas je vzácná hřívna, kterou jsme od svého Stvořitele obdrželi při svém narození. Hudební skladatel Beethoven se o jeho hodnotě vyjádřil takto: „Člověk nemá nic vzácnějšího než čas“. Jak s ním ve svém životě nakládáme, aneb hodláme naložit? Totiž čas, pokud s ním dobře hospodaříme, je jako obdělávané pole, z kterého sklídíme bohatou úrodu!

Věčný Bůh, který čas stvořil, ve věčnosti, pro nás neidentifikovatelné, jeho proměnám nepodléhá (Ž 90.2: Mal. 3.6) On je Pánem času i toho našeho, který nám při narození daroval. A to je výborné, že čas našeho života je v Jeho rukou. (Ž 31.16) A tato „nadčasovost“ se vztahuje i na Pána Ježíše, „který jest tentýž včera, dnes i na věky“. Žd 13.8) To je úžasná jistota v našem stále se měnícím světě, ženoucím se stále k zhoršujícím se „světlym zítřkům“!

I když čas na naší Zemi trvá od jejího stvoření (1M 1.kap.), nám je z něj dán pouze malý zlomek. Na tuto skutečnost nás Písmo upozorňuje na mnoha místech. Pozastavme se u jednoho z nich, jehož autorem je apoštol Pavel:

„A zvláště pak vidouce takovou příhodnost, žeť jest se nám již čas ze sna probudit. Nyníť zajisté blíže nás jest spasení, nežli když jsme uvěřili. Noc pominula, a den se přiblížil. Odvrzmež tedy skutky temnosti a oblecme se v

Pokračování na straně 4

Z áje do ráje

Impresum

Nezávislý časopis »Z ráje do ráje« sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Marcela Juřica
Jana Schlauer

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica
Jaroslav - Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@vodafone.de
Tel.: 0049 8031-9412291
Fax: 0049 8031-206 83 98
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ6601000000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: video-musik.de

obsah

2	Milí čtenáři
Ján Kováčik	úvodník
5	Ježíš a rozsudek světa
Dr. Georges Stéveny	pilíře víry
6	„Kdo škodí ... kdo je spravedlivý ...“
Ján Kováčik	téma
8	Ke zdokonalení charakteru
Gerhard Bodem	k zamýšlení
9	Komentář k textu Mat. 16, 16-19
Výňatky z GW str. 11. 12. 13. 14. 19	komentář
10	Hlubina nekonečná
Erwin Wojnar	Báseň
11	Psychologické teorie, které „nesedí“
Poslušný František	Ježíš vítězí !
15	Zvířátka na nové zemi	dětem
16	Seriál o pravdě, 18. pokračování
Otokar Vožeh	Seriál
17	Bude dáno znamení na ukončení
doby milosti?
Armin Krakolinig	Ježíš přichází !
21	„Dokonáno jest!“
Jan Kováčik	stalo se !
24	Poselství třetího anděla ? Ne, děkuji...
Ellen White	inspirace
26	JEŽÍŠ PŘIJDE BRZY!
R. H. Pierson	Ježíš přichází !
27	Šíření evanjelia v New Yorku
sprevádzajú stovky krstov
redakce - AIS	misie
30	Zpráva o životě a významu zemřelého
Poslušný František	nekrolog
31	závěr	
32	reklama	

**»Takt' praví ten, kterýž svědectví
vydává o těchto věcech: Jistěť přijdu
brzo. Amen. Přijdiž tedy, Pane Ježíši.«**

Zjevení Janovo 22, 20

Pokračování ze strany 2

odění světla. Jakožto ve dne poctivě chodme, ne v hodování a v opilství, ne v smilstvích a v chlípnostech, ne v sváru a v závisti. Ale oblecte se v Pána Jezukrista, a nepečujte o tělo podle žádostí jeho". (Ř 13. 11-14)

Promarněná hřivna času nás nepostaví před přicházejícího Pána a Krále jako lid čekající a hotový! Neotálejme a neodkládejme přípravu na "vhodnější čas". Ten se nikdy nemusí dostavit! Tuto skutečnost apoštol Pavel ještě více zdůraznil slovy: "Viztež tedy, kterak byste opatrně chodili, ne jako nemoudří, ale jako moudří. Vykupující čas, nebo dnové zlí jsou." (Ef 5,15.16)

Kdo čas "vykoupí" a zužitkuje k přípravě na dny zlé a nebezpečné, které jsou nejen před námi, ale už nyní otřásají celým světem v podobě hrozné krize, mající mnoho chapadel, získá devizy nesmírné hodnoty, o které se zmiňuje Ž 91 a Zj. 3,20.

Myšlenky úvodníku posledního čísla časopisu Z ráje do ráje chci uzavřít přešlými výroky z pera EGW, týkajících se právě času. Napsala je před více než stovaceti lety. To ovšem neznamená, že "zub času" jejich aktualitu v něčem otupil. Právě naopak, současnost jim dává za pravdu, neboť se plní v našich dnech před naším zrakem! Uvažujme o nich!

"Krise se rychle přibližuje... rychle se množící události... praví, že čas Božího navštívení již skoro přišel... Ti, jež chodí ve světle pravdy, budou vidět znamení blížícího se nebezpečí... Až přijde bouře Božího hněvu na svět, bude pro mnohé duše hrozným zklamáním, když poznají, že jejich dům se řítí, protože byl založen na písku..."

Dnes je čas, aby bylo dáno poslední výstražné poselství. Zvláštní mocí bude obdařen ten, kdo předkládá pravdu v přítomné době. Avšak jak dlouho bude trvat doba milosti? Jen krátký čas! Jestliže kdy byla krize, pak je tomu zvláště dnes... Konec doby milosti je blízko. Přibližuje se kradmo, nepozorovaně, tak tiše, jako zloděj v noci..."

Čím více čas plyne, je víc a více zřejmé, že Boží soudy jsou na světě. Ohněm, povodněmi a zemětřesením Bůh napomíná obyvatele Země, že Jeho příchod

je blízko... Čas zhoubných soudů Božích je časem milosti pro ty, kteří neměli příležitost poznat, co je pravda...

Stav společnosti, zvláště ve velkoměstech, prohlašuje hrozným hlasem, že hodina Božího soudu přišla a že konec všech věcí je blízko. Stojíme na prahu velké krize věků!... Ve světě je všechno v pohybu. Události se mění, aby udělaly místo dni Božímu, který chvátá s velkou rychlostí...

Přichází vichřice a na její zuřivost musíme být připraveni. Tato příprava tkví v osobním pokání a víře v Pána Ježíše. Pán povstane, aby "mocně zatřásl zemí". Na všech stranách budeme vidět nepokoje... Ohně povstanou nečekaně na mnoha místech a žádná lidská námaha nebude schopná je udusit... Konec je blízko, čas milosti se uzavírá...

Viděla jsem obyvatele Země v tom největším zmatku. Válka, krveprolití, bída, nedostatek, hlad a mor byly na světě. Když tyto věci obkličovaly lid Boží, začal se sbližovat a sjednocovat vespolek a zanechal nepatrné nesnáze. Sebeponyšování pominulo a na jeho místo nastoupila hluboká pokora a poníženost...

Lidé nemohou rozeznat strážné anděly, „držící čtyři zemské větry... dokud služebníci Boží nebudou znamenáni na čelích jejich.“ (Zj. Jana 7,1.3) Ale když Pán rozkáže svým andělům pustit ty větry, pak bude taková vichřice, jakou si nedovede nikdo představit!" EGW Čas a práce a dokončení práce

ZÁVĚR

Čas určený Bohem naší Zemi se velice blíží ke svému konci. Připravme se, abychom nebyli zaskočeni, jako panny z Ježíšova podobenství, když v kritické chvíli zjistily, že se jim nedostává oleje! Nikomu, kdo čas milosti promrhal, nebude poskytnuta žádná druhá šance! Připravme se, dokud čas milosti trvá. Nedejme se ničím odradit, ani zdržet. Doba – čas, ve kterém žijeme, je vážnější, než si myslíme. Kdo zaváhá, ztratí věčnost a nebeský domov v Ježíšově přítomnosti!

"Snažně běžím, časem těžím,- o život mi jde... Dát se nesmím zdržeti,- bych moh' k cíli dospět... Zameškání vstoupit brání - v město jeho chval. - Běží-li kdo váhaje, - o dědictví přijde své; - proto pilně, usilovně, - k cíli spěji dál..." (úryvek z Písně Sionské č. 145) ■

JÁN KOVÁČIK

JEŽÍŠ A ROZSUDEK SVĚTA

Vzhledem k úpadku světa se musíme sami sebe ptát, jaký postoj jednou Bůh zaujme. Odpověď se dá shrnout slovem soud. Slovo soud často vyvolává u lidí strach. Avšak neprávem. Vysvětleme si to.

Bůh by byl bezmocný a nespravedlivý, kdyby nezakročil, aby byl znovu nastolen pořádek, protože nesoulad působí všeobecné utrpení. Když mluvíme o zlu, které vládne, musíme se zmínit o Danielovi, který se mnoho věnoval otázce soudu. Jeho jméno znamená: „Bůh je mým soudcem“. Daniel píše ohledně moci zla následující: „V tom bude soud osazen, a panství jeho odejmou, vyplní a vyhladí je docela.“ (Da 7,26) „Až přišel Starý dnů, a oddán jest soud svatým výsostí, a čas přišel, aby to království svatí obdrželi.“ (Da 7,22) „Království pak i panství, a důstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsostí; jehož království bude království věčné, a všichni páni jemu sloužit a jeho poslouchat budou.“ (Da 7,27)

SOUČASNÝ SOUD

Díky soudu, který jsme zde popsali, bude radikálně změněn průběh dějin. Cílem tohoto soudu je dosáhnout plánu spasení tím, že dáme do popředí, na oči všem v celém vesmíru to, čím Bůh bude v našem srdci po celou věčnost. Proto tento soud probíhá v nebi, před očima všech (Da 7,13). Tento soud umožní Kristu během jeho návratu umístit ovečky po své pravici a kozly po levici (Mt 25,33).

Představa o soudu není tedy nic děsivého. Dává do popředí přesvědčivou skutečnost, že spravedlnost Boží zvítězí. Když hovoříme o Bohu, bývá často kritizován za to, že „nechává všemu volný průchod“. Jak vyjádřil David, máme dojem, že zlým se vše daří, zatímco dobří musí platit za zlé.

„Mlčenlivě se měj k Hospodinu, a očekávej na něj pečlivě. Nekormuť se příčinou toho, jemuž se daří na cestě jeho, příčinou člověka, kterýž provodí, cožkoli umyslí. Pusť mimo sebe hněv, a zanech prchlivosti; nevzpouzej se tak, abys zle činit chtěl. Nebo

zlostníci vyplnění budou, ale ti, kteříž očekávají na Hospodina, dědičně zemí vládnout budou.“ (Ž 37,7-9)

Člověk není vybízen k tomu, aby se vzdal tyranovi, který by o všem svévolně rozhodoval. Člověk je vyzván, aby svým činům čelil. Je tedy zodpovědnou bytostí (Mt 12,36). Důstojnost života spočívá v přístupu k zodpovědnosti. Jednoho dne bude náš život souzen. Život není plodem náhody, ani bychom si s ním neměli zahrávat. Je na nás, co dnes ze svého života uděláme. Dnes, protože naše dnešní činy určují Boží rozsudek.

POSLEDNÍ SOUD

Jednoho dne, snad již brzy, tento soud začne. Soudit bude Bůh, protože jemu náleží poslední slovo v dějinách. Pravda je v dějinách zakrytá, zrazená a mučená. Spravedlivý je poražen. Bezbožní vítězí. Aby se pravda objevila, musí zasáhnout Bůh. Bůh soudce je pro naši teologii nezbytný, připomíná nám, že království Boží není z tohoto světa. Poslední soud nebude vyřízením účtů, ale zjevením pravdy o každém člověku, pravdy, která se objeví v činech každého člověka. (Mt 7,16) Zpráva o soudu nevytváří nové zákonitosti; ale dává životu křesťana přetvářející dynamičnost.

Kdokoliv hledá svou slávu, najde jen pomíjející slávu zatraceného člověka. Bude odsouzen. Ne však proto, že Kristus ho chce odsoudit; ale proto, že v takovém člověku není slávy. Zničení hříchu má být potvrzeno ve stejnou dobu, jako věčná vláda. „Toto pak pravím, bratří: Že tělo a krev království Božího dědictví nedosáhnou, aniž porušitelnost neporušitelnosti dědičně obdrží.“ (1K 15,50) Hřích nemá v Božím království, kde je Bůh dobře znám a milován, žádné místo. Hlásat všeobecnou spásu, tak jak to dělal již Origenés, odpovídá hlásání věčnosti hříchu. To je nesmysl. Nezapomínejme, že poslední soud otevírá věčnost. ■

DR. GEORGES STÉVENY

„KDO ŠKODÍ ... KDO JE SPRAVEDLIVÝ ...“

Poslední kniha Bible uzavírá nejen „Zjevení Ježíše Krista“, které dal jemu Bůh...(a) on pak zjevil, poslav je skrze anděla svého služebníku svému Janovi“ (Zj 1,1), ale i všech na biblická dění, počínaje knihou GENESIS a končící velkým sporem, zápasem a bojem mezi Kristem a satanem, který vznikl v nám neznámé Věčnosti. Jan se o něm zmiňuje ve dvanácté kapitole knihy Zjevení.

Anděl Janovi nezjevil pouze zmíněný boj a následné zničení satana (Zj 19,10), ale umožnil mu spatřit i Novou zemi, která se stane domovem všech spasených, těch, jejichž jména jsou zapsána v knize života Beránkova.

KDO TO JSOU, TITO „PRIVILEGOVANÍ“?

Kdo bude mít výsadní právo stát se obyvatelem této Nové nádherné země? Jaký charakter musí vlastnit? Podle čeho a jakého měřítka bude konán „výběr“? K tomu účelu má Ježíš svoji přesnou míru (Zj 11,1), kterou při výběru každého uchazeče použije. Už v minulosti, když hledal lidi, které chtěl použít pro mimořádný záměr, měřil a hodnotil charakter toho-kterého jednotlivce. A pak o něm vydal své „osvědčení“. O Noemovi řekl: Byl spravedlivý, dokonalý ve svém věku (době) a ustavičně chodil s Bohem (1M 6,9) Oplatilo se Noemovi vlastnit takový bezúhonný charakter? Odpověď nalezneme ve v.8: „Nalezl milost před Hospodinem...“ To znamená, že byl pověřen nejen stavbou korábu, ale že byl on i se svojí rodinou před zničující potopou světa zachráněn.

Podobně si Bůh vybral i manžele Zachriášovy k tomu účelu, aby dali život synovi, který bude stát ve službách Nejvyššího – který půjde před Jeho tváří a bude „urovnávat cestu před Ním“.

Zachariáš a Alžběta byli „oba spravedliví před obličejem Božím, chodíce ve všech přikázá-

ních a spravedlnostech Páně bez úhony.“ (L1,6)

A jaképak kvality charakteru musela mít izraelská panna (Iz 7,14), aby „nalezla milost u Boha“? (L1,30) Aby se v jejím lůnu mohl skrze Ducha svatého zrodit očekávaný Mesiáš – Ježíš? K tomu účelu nemohla být použita kterákoliv izraelská dívka, byť sebehezčí ale bez duchovních kvalit!

Jak vidíme, Bůh je velice „náročný“ ve svém výběru! Jestliže zmíněné osoby se musely vyznačovat mravní čistotou a vysokými duchovními kvalitami, aby mohly být v Božím plánu použitelné, nedomnívejme se, že Jeho požadavky pro uchazeče Nové země a Nového Jeruzaléma budou jiné, „skromnější“!

Už jsem se zmínil o Beránkově knize života (Zj 21,27). Do „pořadníku“ této knihy budou zařazeni pouze ti, kteří „zbílili“ a „vyprali“ svůj charakter ve „studnici“ k obmytí hříchu a nečistot.

Ne, nevejde tam nic hříchem poskvrněné, znečištěné, ohyzdné nebo ohavné! Jan od anděla zaslechl jasné a neodvolatelné a nezměnitelné prohlášení, které vejde v platnost a je zaznamenáno ve Zj 22,11.

„KDO ŠKODÍ ... KDO SMRDÍ... KDO JE SPRAVEDLIVÝ...“

V tom prohlášení je vyjádřeno velice závažné poselství, týkající se stavu charakteru, na kterém nebude možné po uplynutí doby nic změnit. Celé prohlášení zní: „Kdo škodí, škod' ještě, a kdo smrdí, smrd' ještě: a kdo je spravedlivý, ospravedlň se ještě a svatý posvěť se ještě.“ (Některé překlady místo „smrdí“ uvádí: „kdo je špinavý, ať se špiní dál.“)

Kdy tento nezměnitelný (status quo) nastane? Kdy a v jaké chvíli nebude už možné nic změnit? Uvědomme si, že to bude hrozná situace, situace neřešitelná! Jen si vzpomeňme na bláznivé pan-

ny, které, když se opožděně dostavily k hodovní síni, dovnitř vpuštěny nebyly, ale zaslechly jen slova: „Neznám vás!“

Kdyby náš charakter v nám neznámém okamžiku zůstal v těch záporných „hodnotách“, jaké jsou uvedeny v tom prohlášení – co by to pro každého z nás znamenalo!?

Abychom věděli, kdy tento ničím a nikým už nezměnitelný stav nastane, musíme vstoupit za oponu, do nebeské svatyně, ve které se od r. 1844 nachází Pán Ježíš jako náš Přímlovce. Dokud On v tomto oddělení trvá, trvá i čas milosti, kdy se můžeme zbavovat „špíny“ hříchu, která náš charakter znečišťuje. Stále je nám poskytována možnost přicházet k Pramenu, ve kterém si svůj charakter můžeme „vyprat“, abychom dosáhli ospravedlnění a svatost. Pouze krev Ježíšova nás může učinit „nad sních bělejšími“! Uvedu zde slova E.G.White: „Pán Ježíš je ve svém svatém chrámě... Až opustí svatyni, pak ti, kteří budou svatí a spravedliví, zůstanou svatí a spravedliví, protože všechny jejich hříchy budou už smazány a oni budou zapečetěni pečetí živého Boha. Ale ti, kteří budou nespravedliví a nečistí, zůstanou nespravedliví a nečistí...“ EW48

„Všichni, kteří chtějí mít svá jména zachována v knize života, měli by nyní v posledních dnech své zkoušky, pokorovat své duše před Bohem, lítost za spáchaný hřích s opravdovou pokorou. Nebudeme totiž spaseni ve skupinách... Každý musí být při šetření nalezen bez vady, bez vrásky nebo něčeho podobného.“ VLB 349/GC 489-490

Co dodat k těmto vážným slovům? Nic! Mluví jasnou řečí! Mohl bych citovat i mnohé další; kdo bude mít zájem, ať si je vyhledá: EW 71.280; VLB 343-4/GC 482-3

Každá mince má dvě strany. Podobně i tento text, nad kterým se zamýšlím. Je v něm nejen záporná stránka poskvrny a nečistoty, ale i kladná, kterou je spravedlnost a svatost. A právě i o této stránce chci se zmínit.

Budou spravedliví a svatí „rozmnožovat své „hřivny“ spravedlnosti a svatosti, které na této zemi dosáhli? A jak? Anebo ustrnou v dosažených hodnotách?

Anděl zdůraznil, že v nich porostou, že je budou rozmnožovat. Budeme se v nich stále zdokonalovat. Proč? Nestačí nám už to, co máme, co jsme získali?

Je pravda, že ani spravedlnost ani svatost jsme nezískali svojí vlastní pílí, úsilím! Je to dar z Kristovy spravedlnosti a svatosti! Tak jako zde se může člověk v určitém oboru stále víc a více zdokonalovat (na univerzitě třetího věku), podobně i ve věčnosti se budeme moci rozvíjet, zdokonalovat – jak v poznání doposud nepoznaných tajemství Božího stvoření Země i celého Vesmíru, a tak i v duchovním růstu, ve spravedlnosti a svatosti.

Vždyť zde je naše poznání jen částečné! To způsobil hřích! Ale tam, v Ježíšově škole, ve které už v Ráji studoval Adam s Evou, budeme poznávat stále dokonaleji. Tam nebudeme omezeni časem – k dispozici bude celá Věčnost!

Má to ovšem jednu podmínku: Pouze ti, kteří už nyní touží po spravedlnosti, svatosti a čistotě, budou moci v těchto nebeských předmětech, na Univerzitě věčnosti, studovat a zdokonalovat se! (Mt 5,6.8; Žd 12,14; 2Pt 3,11)

ZÁVĚREČNÁ OTÁZKA ZNÍ: KDY NASTANE TENTO ČAS?

Kdy už nebude možné na znečištěném a páchnoucím charakteru nic, vůbec nic, změnit? Zdůrazňuji: Ježíš je doposud Přímlovcem. Stojí před svým Otcem a přimlouvá se za nás. Jak dlouho ještě? Čas milosti a Jeho přímlovky každým dnem se zkracuje! Ovšem nikdo z nás neví, kdy ten moment nastane a nebeský gong – hlas zazní!

Když jsem tato slova právě uvedl, vzpomněl jsem si na dění v Sixtínské kapli, která je obklíčena televizními a rozhlasovými štáby a davy zvědavých lidí v napětí očekávajících a hledících na kouřové znamení, zda už je, nebo ještě není, zvolen nový papež.

Oč víc bychom se měli my „s bázní a strachem“ zajímat, zda náš charakter má ty nejlepší předpoklady, aby nás Pastýř svojí holí „mohl zatřídit k ovcím, určeným a vyvoleným pro království nebeského Otce.“ (Mt 25,31-33)

„Status quo“, tj. nezměnitelný stav, nastane... „když jeden anděl vracející se ze země ohlásí, že jeho dílo skončilo... a všichni, kdo zůstali věrní Božím přikázáním, dostali pečeť živého Boha. TEHDY skončí Ježíš svou službu Prostředníka v nebeské svatyni. Pozvedne ruce a pronese silným hlasem: „DOKONÁNO JEST!“ ■

JÁN KOVAČÍK

KE ZDOKONALENÍ CHARAKTERU

Bůh poslal svého Syna jako vykupitele (Ga 4,4-7) a zachránce od hříchu (Mt 1,21). On volá a uschopňuje k následování skrze znovuzrození (Mt 7,13-14; J 3). „Kristovou úlohou bylo vytvořit v člověku opět podobu Boží.“ (Leben Jesu, 475) „Cílem plánu vykoupení je naše úplné osvobození z moci satanovy ... Pro hřích není žádné omluvy. Kající a věřící dítě Boží je schopné docílit posvěcený život podobný Kristu.“ (Leben Jesu, 300) Tento vysoký cíl byl dosažen o Letnicích, když se lidé postavili pod panství Ducha. (Sk 2; Wirken der Apostel, 46,50) Apoštolové prožívali a zvěstovali následování Ježíše bez jakýchkoliv výhrad. (2 Te 3,7; 1 Pt 2,21) Samozřejmě je možný bezhříšný život pouze v nepřetržitém společenství s Ježíšem. (1 J 3,6) Vlastní síla, i ta zbožná, vždy selže. (Ř 7) Vítězný život je možný jen identifikací (ztotožňováním se) se smrtí a zmrtvýchvstáním Ježíšovým. (Ř 6; 8, 1-4; Ko 3,2; Ga 2-20; Ef 2,10) To největší v životě Ježíše je Jeho smrt, neboť skrze ni obdržíme mír s Bohem. Od doby Golgaty nařídíme životní sílu, která nás ochrání před hříchem a promění v Ježíšův obraz.

Tuto pravdu ztratila později prvotní církev ze zřetele. Neblahé přesunutí (znetvoření) evangelia nastalo vniknutím řecké filozofie. Drahocenný dar milosti byl ztracen a byly požadovány „hodnotné zbožné výkony (skutky)“. Pokus vysvětlit lidským rozumem tajemství Ježíšova lidství a bezhříšnosti vedl k omylu, který vyvrcholil v římsko-katolických dogmatech. Následovalo dlouhé období temna.

Bůh ale osvětlil hledající lid a postavil na svícen pravdu o ospravedlnění z víry. Objektivní skutečnost „Ježíš pro nás“ byla reformátory úspěšně hlášána. V období Filadelfie dal Bůh skrze prorocké slovo další světlo. Časová linie knihy Daniel byla prozkoumána a Daniel 8,14 se stal hlavním pilířem adventního

hnutí. Velké zklamání v r. 1844 směřovalo oči ostatních ků na Ježíšovo závěrečné dílo v nebeské svatyni. Svě církví doby konce dal Bůh již v jejím zrodu vzácný dar prorocký. K těm nespočetným radám a usměrněním patří mnohá svědectví o nutné proměně charakteru před opětným příchodem Ježíše. Zde jen jeden citát:

„Připravujeme se vstříc Ježíši, který se zjeví v doprovodu svatých andělů na nebeských oblacích, aby věřícím a spravedlivým propůjčil nesmrtelnost; ale ne, aby je nejprve z jejich hříchů očistil, jejich charakterové nedostatky odstranil anebo jejich lidské slabosti, sklony a způsoby uzdravil. Jestli se má vůbec toto dílo pro nás stát, pak musí ono být ukončeno před Jeho příchodem ... Pak se již nestane nic, aby byly nedostatky odstraněny a propůjčen bohu libý charakter. Pak již nebudou lidé očištěni od svých hříchů a převrácenosti. To vše se děje v průběhu doby milosti. Nyní je doba, kdy se na nás toto dílo vykonává.“ (Schatzkammer der Zeugnisse I, 164)

V době, kdy my, adventisté, o tomto tématu kontroverzně diskutujeme, studují jednotliví věřící a celé skupiny z jiných církví plnou spásu v Ježíši a připravují se na proměnění. V souladu se Zjevením 18,1-4 opouštějí takové své církve a následují Beránka, kamkoli jde. (Zj 14,4) Není pro nás zahanbující číst následující věty: „Kdybyste učinili Slovo Boží vaším studiem, s přáním docílit biblický vzor a dospět ke Kristově dokonalosti, pak byste neměli zapotřebí tato Svědectví.“ (Leben und Wirken, 211)

Jelikož ale nám byly tyto výstrahy dány, chceme je mít na zřeteli! Viz také Schatzkammer der Zeugnisse II, 156-159!

Z němčiny přeložil Daniel Laufersweiler

GERHARD BODEM

KOMENTÁŘ K TEXTU MAT. 16, 16-19

Mnozí se domnívají a chápou uvedené místo tak, že cokoliv církev dohodne a ujedná, provede a uskuteční, je automaticky a samozřejmě také uvedeno v platnost v nebesích a akceptuje ve stejném smyslu i nejvyšší autorita, samotný Bůh.

Sama logika ale takové domněnky nepodporuje, ba naopak. V tomto směru je potřeba přizvat na pomoc kontext samotného Božího slova a v jeho duchu posuzovat tuto problematiku. Ti, kteří navíc spoléhají na inspirovanou radu Božích poslů, nemusí být v této otázce v nejistotě.

O dvě kapitoly dále, tedy v kapitole 18, Boží řeč doporučuje, aby v takovém případě bylo posuzováno takto: v. 15-18. Tedy stejná rada jako v případě Mat. 16,16-19

Je vždycky a pokaždé v podobných případech posuzováno v souladu s danou radou? Zkušenosti nás učí, že této rady ne vždy bývá dbáno a často je saháno ke svévolnému jednání, zvláště, není-li nám dotyčný člověk nejsympatičtější. Jak se v takovém případě zachovat?

Žádný sborový úředník by neměl radit, žádný výbor by neměl doporučovat, ani žádný výbor hlasovat, aby jméno některého bloudícího bylo ze sborových knih vymazáno, dokud Kristovo napomenutí nebylo věrně splněno.

Jestliže bloudící činí pokání a podřídí se Kristově bázni, má být předmětem další péče. A i kdyby nečinil pokání, a dokonce by stál mimo sbor, Boží služebníci mají stále povinnost pro něho určité dílo konat.

Ať jakkoli závažné mohlo být jeho přestoupení, pakliže povoluje úsilí Ducha svatého a zanecháním hříchu dává najevo pokání, má mu být odpuštěno a má být opětovně přijat do společenství. (Často to nejsou „hříchy“, ale averze některých vůči osobě pro odlišné pojetí či chápání ne právě čistě biblického znění. Poznámka autora)

SLOVA MAT.18,18 A MAT.16,19 JSOU IDENTICKÁ

„Tato slova mají svoji platnost po všechny věky. Církev obdržela moc konat je na místě Kristově. Ona je Božím nástrojem pro zachování pořádku a kázně mezi jeho lidem. Jí svěřil Pán moc urovnávat všechny otázky, týkající se zdaru, čistoty a pořádku. Na ní spočívá odpovědnost za vylučování ze svého středu těch, kteří nejsou hodni, kteří by svým nekřesťanským jednáním zneuctili pravdu.

Cokoliv církev koná ve shodě s radami Božího slova, bude potvrzeno i v nebesích“. GW 501.502

VÝŇATKY Z GW STR. 11. 12. 13. 14. 19

Efektivita našeho konání závisí z velké části na druhu literatury, která vychází z našich nakladatelství. Proto bychom měli mít zájem na výběru a přípravě toho, co má vyjít pro veřejnost. Je třeba mít vkus a být opatrný. Hlavním cílem našich publikací je vyvýšení Boha a potřeba upozornit lidi na živé pravdy Jeho slova. Bůh nás vyzývá, abychom nezdůrazňovali své vlastní požadavky a zájem o tento svět, ale Jeho vzor pravdy. Každý článek by měl obsahovat myšlenky, které by byly praktické a povznášející, pro čtenáře prospěšné, a přinášely by mu poznání a sílu. Věnujte více času vydávání a rozšiřování těch knih, které se zabývají přítomnou pravdou. Nestavte obyčejným lidem laťku příliš vysoko. Pište články tak jednoduše, jak by to učinil Kristus, a nevkládejte do nich zbytečnosti. Lidé by to nepovažovali za přínos. ■

HLUBINA NEKONEČNA

ERWIN WOJNAR

V HLUBINU NEKONEČNA,
KDE VELKÝ BŮH SE VE VŠEM PROLÍNÁ,
KDE SPRAVEDLNOST VĚČNÁ
V KOSMICKÉ DÁLCE VŠECHNO OBJÍMÁ,
KDE SMRT A ZHOUBA JSOU NEZNÁMÝMI POJMY,
KDE MÍR A POKOJ NEJSOU SNY A TOUHY!
V NEZMĚRNÉ ŘÍŠI MILIARDY SVĚTŮ
SPOJENY LÁSKOU - BEZ VÁLEK A VZNĚTŮ
PŘEKRÁSNĚ ŽIJÍ, BEZ CHVĚNÍ A BÁZNĚ,
POSLUŠNÍ BOŽÍ SPRAVEDLIVÉ KÁZNĚ.

V HLUBINU NEKONEČNA,
MÉ SRDCE SLABÉ STÁLE JÍTI TOUŽÍ,
KDE VLÁDNE LÁSKA VĚČNÁ,
JEŽ BYTOSTEM TAM VĚRNĚ A LÍTOSTIVĚ SLOUŽÍ,
KDE ÚCTA HRADBOU KOLEM TVÉHO TĚLA,
KDE SLÁVA S KŘÍDLY K BOHU ODLETĚLA,
KDE JASEM TŘPYTÍ SE SPRAVEDLNOST TVOJE,
ACH PANE, POSILŇ - POSILŇ SRDCE MOJE!
AŽ TUTO KRÁSU NEPROHRAJI V BOJI,
KDYŽ NOHA TVOJE V ZEMSKÉ BRÁNĚ STOJÍ!

V HLUBINU NEKONEČNA,
SVĚT ZVEDÁ TVÁŘ I TOUHU SVOJI
TAM, KDE JEST PRAVDA VĚČNÁ
SE SVÝMI VZLÉTNOUT CHTĚJÍ KOVOVÝMI STROJI,
BY URVAT BOHU CO JEST V JEHO PŘÁVU,
KORUNU SLÁVY NA SVOJI VSTAVIT HLAVU,
A HŘÍCH I NEŘEST NA SVÝCH BEDRECH NĚSTI
DO ŘÍŠE VĚČNĚ POKOJNÉHO ŠTĚSTÍ.
VŠAK SMĚJE SE BŮH, S NÍM I VESMÍR CELÝ,
KOMÁŘI K BOJI S ORLY VYLETĚLI!

AŽ TŘESKNE VESMÍREM STRAŠLIVÉ TRUBKY ZNĚNÍ,
AŽ ZEMI V ZÁKLADECH OTŘESE BOURE JEK,
AŽ HRŮZA NEZMĚRNÁ TVÁŘ LIDSTVA V MŽIKU ZMĚNÍ,
AŽ ĎÁBLU SMRTELNÝ UNIKNE Z PRSOU SKŘEK,
AŽ HVĚZDY PŘIBLÍŽÍ SVOU STRAŠNOU KRÁSU K ZEMI,
AŽ ZEMI Z ÚTROBÍ VYTRYSKNE BOLU TÓN,
AŽ VODA NA ŘEKÁCH SE RUDOU KRVÍ ZPĚNÍ,
AŽ ŽIVOT NADĚJI SI BUDE PŘÁTI SKON,
AŽ SLUNCE SEDMKRÁT VÍC HŘÁTI BUDE ŽÁREM,
AŽ VODA ŽIVOTA SE VŠECHNA ZMĚNÍ V KREV,
AŽ SLOVO ÚTĚCHY SE VELKÝM STANE DAREM,
AŽ V PRAVDĚ ZABOUŘÍ VESMÍREM BOŽÍ HNĚV,
AŽ SKANE POSLEDNÍ NA LÍCE SLZA BOLU,
AŽ LÁSKA NEZMĚRNÁ TVÉ JMÉNO VYPÍŠE,
AŽ Z HŮRY ZAVOLÁ PÁN DÍTKY K SVĚMU STOLU,
ZDA BUDEŠ SPASENÝ V NÁRUČÍ JEŽÍŠE?

PSYCHOLOGICKÉ TEORIE, KTERÉ „NESEDÍ“

Ikdyž nemám rád, aby se psychologie příliš „motala“ a zabíhala do rozličných odvětví lidské činnosti, situace a stav dnešního života je už takový a sotva se s tím dá co dělat. Psychologie se „vetřela“, ač nezávážně, do mnoha odvětví lidské činnosti, nejenom lékařských a s tím souvisejících disciplín.

Dokonce i takový směr lidské činnosti, jako je náboženství, není toho ušetřen. Na teologických učilištích a školách je dokonce zřízen speciální směr, který je nazván titulem „**křesťanská psychologie**“. Budiž hned na začátku řečeno, že **žádná** křesťanská psychologie neexistuje. Alespoň dle Písma není k tomu nejmenší důvod. Posuďte sami: Podle podobných psychologických teorií se došlo k zajímavým závěrům ...

Luciferův pád, který začal zlo ve vesmíru, prý musí dát také „předlohu“, jakýsi „vzor“, podle kterého se dá zlu porozumět a najít tak cestu, jak z toho ven. Skutečnost je ale taková, že každé „vysvětlení“ úchylného a sociálního, nebo hříšného chování, které této předloze odpovídá, je nutno odmítnout jako nesprávné. Nemáme žádné podrobné a detailní informace o prostředí, ve kterém Lucifer žil. Z toho se dá usoudit, že prostředí a okolnosti nemají k jeho případu jakékoliv důvody. Opak je pravdou v pojetí psychologů. Psychologie hledá důvody a důkazy i tam, kde objektivně ani nemohou být. Jestliže není v okolí a prostředí odpovídající důkaz ve prospěch Luciferovy vzpoury, musí to být stejné ve všech případech vadného chování. Tak to ale nevidí moderní psychologická teorie. Mimo to – ti co hledají klíč k vysvětlení v minulosti, v případě Lucifera nenajdou vůbec nic, kromě psychokonstruktů, postrádajících jakýkoliv relevantní obraz.

JEHO MINULOST BYLA BEZ POSKVRN

Lucifer jistě neprocházel „dětskými traumaty“, zklamáním, úchylnou, frustrací, svody, porušenými vztahy v rodině, odmítnutím, nebo čímkoliv jiným jako mnozí lidé. Tak vysvětlují dnešní psychologové špatné či nebezpečné chování, které Bible jmenuje prostě **hříchem**. Žádná „narušená“ nebo „úchylná“ společnost nepoznamenala jeho myšlení. Naopak. Jeho prostředí bylo tak dokonalé, že

dokonalější už nemohlo být. Žil v přítomnosti Boha a bytostí nebes – andělů. Rozhoduje-li „historie minulosti“, prostředí, nebo minulé zkušenosti rozhodují o chování v přítomnosti – pak měl Lucifer zůstat vzorem dobra! Přesto se v jeho srdci uchytila pýcha a přinesla zlé ovoce.

Lucifer určitě nebyl „zneužit v dětství“. Určitě nebyl postižen příznaky, kterými jsou postiženi lidé dnes, jejichž vyjmenovávání by začínalo těmi nejbanálnějšími a končilo kupříkladu tak oblíbeným „rozpolcením osobnosti“. Je jich celá řada, ale pro příklad to zatím stačí. Používají je psychologové k „vysvětlení“ nesprávného chování a jsou dokonce přijatelné i v křesťanských kruzích. Nic z toho se nehodí pro příklad Lucifera. Nehodí-li se na jeho chování ani jedno z těchto „vysvětlení“, pak je to stejné také pro nepřijatelné chování lidí.

Bylo by absurdní (nesmyslné, hloupé) říkat, že tato bytost, která měla „perfektní moudrost“, talent a krásu, jejíž srdce bylo naplněno pýchou, trpěla komplexem méněcennosti. A přesto „křesťanští psychologové“ papouškují podle vzoru humanistů. Přesvědčili už mnoho vedoucích křesťanů, že nízká sebedůvěra, nedokonalé sebehodnocení je u kořene každého zla ve společnosti - drogami, homosexualitou, pornografií, smilstvem a potraty. Luciferův případ tyto teorie odhaluje jako falešné. Jeho problém byl někde jinde: **Touha povyšovat se a prosazovat se nad druhé.**

Vysoce postavený „syn jitra“ nepotřeboval žádný „výcvik“ v „sebedůvěře“, „sebeuspokojení“, „sebehodnocení“. Tyto rysy byly zcela cizí přirozenosti Lucifera, jak ho Bůh stvořil – a přesto spontánně vytryskly z hlubin jeho bytosti. Tento fakt, že Eva tak ochotně převzala stejné sebestředné touhy a že jsou zcela přirozené celému lidstvu – to jen potvrzuje Kristovo odsouzení lidské rasy: „Jste z otce dábla a konáte to, co on koná. (Jan 8,44)

Žádná psychoterapie by bývala Luciferovi nepomohla, ani ty nové „multistupňové terapeutické systémy“. Tyto nedávno vynalezené humanistické metody jsou čím dál víc populární. Přece však nemohou vyřešit základní problém svévolného zla. Tyto metody měly původ v Luciferovi a nyní bublají v každém lidském srdci. Na druhé straně většina psychoterapií prosazuje a podporuje právě

tyto „sebeismy“, které Lucifer kdysi na zem přinesl. Právě tak jako Lucifer ani my nejsme roboti, kteří jsou ovlivněni okolnostmi reagovat určitým způsobem. Svody a traumata se dají racionalizovat jako omluva pro mstu, reakce hněvu, destruktivní a nerozumné jednání – ale to nikdy nevysvětlí chování toho či onoho člověka.

Je to srdce – ne okolnosti, ať už jakkoliv traumatické, **které rozhoduje o našich činech.**

Člověk není nucen odpálčet zlým, nebo chovat v srdci nenávist, když je s ním zle zacházeno, ale rozhoduje se tak v případě osobní obrany nebo v prosazování sama sebe. Tím se stáváme „výhonky“ Lucifera a stavíme se na jeho stranu proti Bohu. Jeho vzpuru není možno vysvětlit, tím méně ospravedlnit, či omluvit jako reakci na nějaké „ubližení“, které před tím utrpěl. Nic takového se Luciferovi nestalo. Zlo začalo v jeho srdci a okolí nebo minulé zkušenosti s tím nesouvisely. A tak je to s každým z nás.

My si volíme způsob našeho chování a psychologické hypotézy, které se snaží posunout vinu někam jinam, učí omyl.

LÁSKA, ZLO A MOC VOLBY

Proč tedy Bůh dal lidstvu svobodu se rozhodnout pro zlo? Proč ne jenom svobodu rozhodnout se pro dobro? Odpovědět na tuto otázku není příliš těžké. Svoboda, která je omezená, to není žádná volba. Musím-li říci **ANO**, postrádá jakýkoliv smysl, nemohu-li říci **NE!** Nemáme skutečnou svobodu volby, jestliže jsme svobodní volit – to jediné, co je. To jsme, myslím, před více jak dvaceti lety všichni zažili. To každá bytost, která má svobodnou vůli – a je jí zabráněno tuto svobodu použít, je zklamána, právě tak jako divoké zvíře v kleci. Můžeme tedy říci, že nebe by se stalo vězením pro ty, kteří by tam byli nuceni žít.

Zatímco zlo by nemohlo existovat bez opravdové svobody volby, **nemohla by existovat ani láska.** Láska nemůže být vynucena. Stane-li se to někdy někomu a je-li donucen „projevit“ nebo dokonce pod nátlakem „produkovat lásku“ – jaké to může být??? Podrobení se znásilnění pod hrozbou nože na krku není láskou. Láska nemůže být vynucena. Ani Bůh nás nemůže přinutit, abychom jej milovali, ač by to mohl vzhledem k možnostem, kterými vládne. Ale právě proto, že On sám je láska, proto to nikdy nikomu neudělal, ani udělat nemůže. Proto také ani svého odpůrce satana se nikdy nepokoušel mocí dovést, ale ani přimět nebo přinutit k tomu, aby se obrátil a podvolil se jeho

vůli, kterou prvotně respektoval a lásku z vlastní zkušenosti znal a věděl, co obnáší. Bůh nás miloval natolik, že nám ten nejnádhernejší dar, který je možné člověku dát, daroval. Tím darem byl On sám ve vztahu lásky. K tomu, aby vůbec takové „darování“ bylo možné, jsme museli mít právo svobodného rozhodování. Bez skutečné svobody volby by pro nás bylo nemožné radostně prožívat to, co my všichni považujeme za nejvyšší lidský prožitek: Lásku Boha a lásku jednoho k druhému. Je to opravdu troufalé tvrzení: Musíme mít svobodu, třeba i ke vzbouření se proti Bohu, jinak bychom nemohli opravdu milovat.

Láska a nenávist, dobro a zlo jsou dvě strany jedné mince. Bylo to nevyhnutelné. Svoboda volby otevřela dveře zlu a umožnila satanovi vzpuru proti Bohu a zničila také nevinnost Edenu. Bůh samozřejmě věděl o možných následcích, je vševědoucí a vidí vše a vše má na monitoru vševědouceho všeho, což je pro nás nepochopitelné. (Čti 1 Sam 2,3; Jer 1,5) Proto preventivně zaopatřil lék. Tímto lékem byl Mesiáš a každý z jeho příchodů hrál (první příchod) a bude hrát (druhý příchod) důležitou úlohu ve zničení zla. Láska je podobnou záhadou jako zlo. Popří právo volby a popřeš obojí: Lásku, ale také zlo. Člověk přece nemůže milovat z nátlaku. Právě tak nemůže být donucen konat zlo. Někteří ale říkají, že člověk nemůže být odpovědný za to, co provedl z donucení. A to je problém všech psychologických diagnóz, že mění každého v oběť okolností. „Není to má vina“, „neměl jsem jinou možnost“, „byl jsem zneužit“, „rodiče mi nerozuměli“, „okolnosti mě donutily“, to jsou nejčastější důvody a mnoho podobných „drobných“ důvodů. Každý je obětí, vždycky je to vina někoho jiného. Je tomu ale právě naopak. Volba byla provedena, a dokud tento fakt nebude přiznán a odpovědnost za vlastní jednání přijata, není jiné řešení.

KONFLIKT VĚKŮ ...

Nemáme žádné informace o tom, jaké bitvy a kde v minulosti zuřily, přes celé galaxie vesmíru, jako důsledek satanovy vzpoury. To jediné, co víme, je to, že Bůh a satan jsou v konfliktu o kontrolu nad vesmírem. Dále víme, že tato nepředstavitelná kosmická válka se soustředila na naši planetu Zemi, včetně osudu lidstva. Člověk se stal cenou, o kterou se zápasí. Bůh si přeje lidstvo zachránit, satan zase ohlupnout, aby se postavilo na jeho stranu. Podaří-li se mu to, bude nakonec lidstvo sdílet strašný konec s ním. Jaký bude konec? To je také ve značné míře závislé na tom, co člověk zvolí. Také

v tomto případě má člověk, jak jinak, právo svobodné volby. Oba protagonisté na obou stranách ale používají jiné způsoby. Bůh na jedné straně usiluje způsobem poctivým a pravdou. Satan na straně druhé podvodem a lží. On nic jiného totiž nezná a neumí. Mlží a míchá pravdu s bludem takovým způsobem, že ten, kdo nezná kritéria a měřítka pravdy, pravdu nakonec nerozezná a bude podveden. V tomto zápase o kontrolu vesmíru Bůh „pracuje“ skrze jednoho člověka – Krista. Satan je také zastoupen člověkem – antikristem. Tento konflikt mezi Kristem a antikristem dosáhne svého vrcholu na této planetě. Příchod Ježíše Krista před dvěma tisíci lety a jeho příští slavný příchod si budou v mnohém podobné, přece však ten příští příchod bude neskonale slavnější, a co víc, nebude člověka, který by o tom nevěděl a jehož by se to netýkalo.

V pokusu porozumět plnému smyslu slibu Ježíše: „Vrátím se znovu“ a určit, jak blízko jsme této události, je potřebné prozkoumat celý rozsah biblických předpovědí. Je proto velmi důležité pohlížet jen na slova Kristova a na události a učení apoštolů po jeho odchodu. Starozákonní proroci předpověděli nejenom první, ale i druhý příchod Ježíše Krista. Proto by to měl být Starý Zákon, ke kterému bychom se měli obrátit nejdříve. A nejít dál, dokud si neuvědomíme, že prorockví je páteří Bible. Bez prorockých předpovědí ztrácí Písmo svou jedinečnou sílu přesvědčit duši, která hledá pravdu. Pán Bůh přece výslovně řekl: „Nečiní Panovník Hospodin ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníků svým prorokům.“ (Amos 3,7) Chceme-li poznat Boží tajemství a porozumět tomu, co on naplánoval, potom musíme studovat to, co on řekl skrze své proroky. Skrze ně Bůh odhalil svůj věčný účel – dokonce i podrobnosti o tom, jak to všechno udělá pro naše dobro a jeho slávu.

Ukřižování Ježíšovo a Jeho příchod nebyly nešťastné důsledky nepodařené mise. Druhá fáze, Jeho druhý příchod, jak prorockví naznačují, bude mnohem slavnější, než ona první mise Ježíšova. Je ovšem třeba říci celou pravdu, pro mnohé nebude slavná, ale děsivá. To podle toho, jaký vztah a poměr zaujali ke Kristu samotnému. Tady bychom měli připomenout vztah a poměr současníků Ježíšových v době Jeho prvního příchodu, tedy Židů. Oni právě doplatili na špatnou znalost biblických prorockví, která o obou případech mluvila. Fatální tragédie Židů spočívala v tom, že **zaměnili slávu** druhého příchodu s prvním příchodem, takže Krista jako Mesiáše nepřijali a nakonec jej zabili. Mělo to ovšem své neblahé důsledky po věky. Náboženský formalismus není produktem současné

a moderní doby a křesťanské morálky dnešních dnů. Už v Ježíšově době se tento „moderní střih“ hojně používal ke zvýraznění normálního pobožnůstkářství. Ježíš o tom dobře věděl a znal příčiny a kořeny tohoto nešvaru, který má své počátky už ve starozákonní době. Už 700 let před Kristovým narozením se tento styl pobožnůstkářství objevoval. Ježíš to sám jednou připomněl a odsoudil takový způsob jako pokrytecký a Bohu nebes odporný a zbytečný. Také označil ty, kdo mají největší podíl na znevažování skutečné zbožnosti mezi lidem. Byli to zákoníci a farizeové, v Ježíšově době potom rabíni a duchovní „elita“ židovstva. (čti Mk 7,7-9). To, čemu měli učit lid, to nedělali (vést lid a učit ho rozumět prorockvím), ale zaměstnávali lid svými nařízeními. Objektivně, některá nebyla špatná, ale nahrazovali jimi to, co bylo mnohem důležitější a aktuálnější. Snadno se potom stalo, když přišla rozhodující chvíle, lid nejenže nic neznal, ale i sami rabíni a duchovní smetánka měla ve znalosti prorockých zpráv mezery, nebo je špatně interpretovala. Ani dnes se situace kolem prorockých částí Písma o moc neliší od tehdejších zvyků a způsobů. Kněží a učitelé lidu, tak jako v době Ježíšově, učí lid věci ne nepodstatné a zbytečné, to nelze říci, ale pořadí a přednostní nárok mají jiná témata. Nechci úmyslně jmenovat žádná, aby nevznikl dojem neobjektivní kritiky apod. Jedno ale musím připomenout, ať se to komu líbí, nebo ne. Nebezpečí plynoucí z takového postoje k osudovosti křesťanstva v poslední době je stejně významné jako tehdy, snad ještě větší. Za prvé proto, že po druhém návratu Ježíše na zem už žádná jiná příležitost nebude. Ten druhý důvod je ten, že se v posledních dnech našeho věku do věcí náboženských a víry vplétá tzv. **psychologie**, a to v nepatřičné míře i množství. Tím se dostáváme k myšlence, kterou tento článek původně začínal. Hned se pokusím to vysvětlit.

JAK SE POTKAT S JEŽÍŠEM?

C. S. Lowet píše, že jakýsi francouzský mnich - jmenoval se Bratr Lawrence - vyvinul umění, nebo způsob **vizualizace** Ježíše, což prý převrátilo jeho způsob života. O co jde? Co je vůbec vizualizace? To slovo se bude teď často opakovat spolu s jinými, proto musím hned vysvětlit, o co jde. Při každém použití podobných slov ihned srozumitelně řeknu, o co jde. Tak se totiž nazývají odborně praktiky, zavlečené do náboženských prožitků, vesměs nebiblické způsoby, ale stále častěji používané v „náboženské terminologii. Vizualizace, nebo také vi-

Ježíš vítězí !

zuální, se spojuje se **zrakovým vnímáním**. Další termín, který musím ihned osvětlit, je **imaginace**. C. S. Lowet, který píše o zmíněném francouzském mnichovi, řekl: „Nejušlechtlejším účelem imaginace je dát realitu (skutečnost) neviditelnému Pánu ... Jak víte, mnozí mají tendenci zobrazovat Pána. Ale víte, jemu je zcela jedno, jak si ho vizualizujeme. Zobraz si ho, jak chceš, ale miluj ho ... Ze zkušenosti vím, že váš prožitek s ním bude ještě lepší, dáte-li mu i ruce, aby vás mohl obejmout.“

Ježíš slíbil, že nikdy neopustí jednotlivého křesťana a slíbil také svou přítomnost zvláštní cestou, když dva, nebo více se jich sejde shromážděných v Jeho jménu. Jako příklad poslouží všem známá biblická skutečnost, když se pojednou objevil Ježíš deseti učedníkům za zavřenými dveřmi. Tomáš tehdy chyběl, a musel čekat týden, než se vzkríšený Ježíš znovu objevil a dovolil mu dotknout se jeho ran. Tato biblická příhoda posloužila moderním vizualistům k tomu, aby dnes učili, že není třeba týden čekat. Postačí prý klidně pět minut a můžete si pomocí vizualizace Ježíše přivolat hned. Jen se na to prý stačí plně soustředit - a je to hned.

C. S. Lowet nám připomíná, že „nikdo na světě neví, jak Ježíš ve své lidské formě vypadal“. Proto také každá osoba, zapojená do vizualizace, si jej vyfantazírovala podle svých představ. Jistě už jste z toho mála, co zatím bylo ukázáno, poznali, že to není úplně čisté, a co víc, už ne biblické. Ale v „křesťanských církvích“ je to populární, a takzvaně to „letí“.

Dnes existuje ještě jeden, zřejmější - i když zdánlivě přehlížený problém. Jelikož žádný obraz Ježíše (myšleno v jeho lidství) nemůže být věrný, je jasné, že mnoho - možná všechny - jsou zavádějící a ovlivňují křesťanův pocit o něm. Když hovořila o svém oblíbeném obraze Ježíše Linda, dcera zmíněného C. S. Loweta, připouští: „Ano, ovlivňuje můj koncept Ježíše a já jej miluji. Navzdory tomu - její otec ani jiní propagátoři nových praktik si neuvědomují, že právě tak jako obrazy, tak také mentální představy (imaginace), či vizualice Ježíše zavádějí, a to ještě více, protože jsou pokládány za skutečného Ježíše. Je křesťanství sváděno novým druhem „křesťanského modlářství“, které se dnes učí a je popularizováno?

J. I. Packer udělal zajímavé pozorování: „Bereme druhé přikázání tak, jak bylo vždy bráno - ukazující k principu, že: **modlářství se neskládá pouze z uctívání falešných bůžků, ale také z uctívání pravého Boha obrazem, sochou nebo podobou**. V křesťanské aplikaci to znamená, že si nemáme tvořit žádnou vizuální nebo obrazovou představu,

či zosobnění žádné z osob Božství (theotés). Každý skutečný biblický křesťan by tuto skutečnost měl znát a uvědoměle ji respektovat. Jaké je v tom nebezpečí, táži se, když se někdo obklopí soškami a modlami, nebo obrazy, - pakliže mu pomáhají pozvednout srdce k Bohu??? Takové nebezpečí, že k tomu, nebo k čemu se modlíte, tomu se v konečném stádiu budete podobat!!! To chcete opravdu??? Tím, že obraz nikdy nepředstaví skutečnou podstatu Boha, nebudete uctívat Boha v pravdě. A to je skutečnost, proč Bůh zakazuje vám i mně tvořit si představy, nebo malovat obrazy, sloužící k uctívání. Budete-li následovat **imaginaci** (obrazotvornost) nebo **vizualizaci** (zrakové vnímání), stáváte se „křesťanem“, který setrvává ve snaze přivolávat si Ježíše či kohokoliv z osob Božství, a takto se pohybuje na zakázané půdě. Také takový křesťan, který necítí povinnost si všechno prověřovat Písmem, nemá-li v něčem jasno, nebo má-li v něčem nejistotu, i on bude sveden často upřímnými, ale pomýlenými pastory, kteří se stejným principem sami neřídí. A zase se musím vracet na samý počátek našeho uvažování. Smícháme-li psychologii (myšleno tím tu „**Freudovskou a Jungovskou**“) s náboženskou teorií, vzniká psychologické monstrum, mající podmanivou spirituální moc, takovou, jakou měla okouzlující slova hada v ráji k překvapené Evě.

Bůh „neobývá“ a ani není částí jak světa spirituálního, tak i našeho. On je v říši čisté existence totálně jiný. Stvořitel a jeho stvoření, ať už fyzická nebo spirituální, jsou oddělená od sebe.

„Psychické jevy mají svůj původ v satanovi a jeho přísluhovačích. Jsou zamýšleny tak, aby se lidé domnívali, že se spojili se skutečnou, nadpřirozenou silou Boha. Je důležité, abychom si to uvědomili.

Zatímco panuje přesvědčení, že jedna lidská mysl může obdivuhodně ovlivňovat druhou, satan, který je připraven využít každou příležitost, se vnucuje a působí ze všech stran. A tak ti, kteří jsou oddáni těmto vědám, se vychvalují před nebesy za velké a dobré skutky, které podle svého tvrzení konají, a přitom si neuvědomují, jakou sílu působící ve prospěch zla podporují. Je to síla, která bude působit „se vší mocí a zázraky lživými a podvodem nepravosti. **Vědy zabývající se lidskou myslí jsou velmi obdivovány. Samy o sobě jsou v pořádku, ale zmocnil se jich satan a učinil z nich mocné prostředky ke klamání a ničení lidských duší.**“ (MCP 20) ■

POSLUŠNÝ FRANTIŠEK

dětem

ZVÍŘÁTKA NA NOVÉ Z E M I

© HENRY STÖBER - DIESCHÖPFUNG.EU

A přišel také večer loučení. Tetička odjížděla. Smutek naplnil dětská srdéčka. Příběhy, které si společně každý večer vyprávěli, dávaly jim celý den látku k přemýšlení. Ale nic netrvá věčně. Děti slíbily tetičce, že budou vzpomínat a přemýšlet nad tím, co jim vyprávěla a nad tím, co se z těch příběhů naučily. Malá Elenka chtěla tetičce ukázat, že se také mnohemu naučila z těchto příběhů. Chvilku se hrabala ve své krabici s hračkami, pak vytáhla kus papíru, na kterém byly namalované tlusté krávy vedle lva a medvěda, včely a holubi, jak létají ve vzduchu, zmije a ryby ve vodě, trpěliví beránci vedle divokých lišek s ohnivými ocasy. Všecko bylo tak zábavně namalované, že Elenka tím rozveselila všechny děti i tetu. Všecky děkovaly tetičce za její hezké příběhy a prosily, aby zase brzo přijela.

Teta řekla: „Dobře, děti. Ale kdyby Bůh usoudil, abychom se zde již na zemi neuviděli, kde se jistě všichni sejdem?“

„Na nové zemi!“ – znělo jednohlasně ze všech úst.

„Správně! Představte si, jak to bude krásné,“ řekla teta a její oči se rozjasnily. „Tam budeme všichni jedna mysl a jedno srdce. Ale především musíme být připraveni a vždy očekávat našeho Spasitele. A jestlipak budou na nové zemi zvířata?“

„Zrovna taková jako jsou zde, jenomže budou krotká a přítulná,“ odpověděl pohotově Pavlíček.

„Ano, je to napsané v Písmu svatém,“ vysvětlovala teta dále. Vzala Bibli a četla u proroka Izaiáše 11. kapitolu, šestý a sedmý verš: „I bude bydleti vlk s beránkem a pardál bude s kozlátkem ležeti, také tele a lvíče i krmný dobytek spolu a malé pacholátko je povede. Také i kráva s med-

vědicí spolu pásti se budou a jejich mláďata budou spolu ležeti, lev pak jako vůl bude jísti plevy.“ Budou všechna pohromadě tak, jako to namalovala malá Elenka. Nebude žádného rozdílu mezi domácími a dravými zvířaty. Tam nebudou muset být malé ovečky chráněné před divokou zvěří. Lvíčata si budou hrát s telaty a s malými dětmi. Malé dívky se jich budou dotýkat a budou je hladit. Zmije již nás nebude strašit svým jedovatým uštknutím. Písně chvály a díky budou stále zpívat všichni ptáčekové, žádný jestřáb nebo sup nebude ohrožovat život těchto zpěváků. Rybky v řekách a tichých jezerech se budou prohánět v čistých vodách. Všechno stvoření a všichni lidé budou žít k chvále Boží a všichni si navzájem budou dobrovolně, s láskou a ochotou sloužit. Kéž by to netrvalo dlouho a mohli jsme všichni žít v této nádheře. Ale nejenom my toužíme po této nádherné nové zemi, ale všechna zvířata i rostlinky, jak to praví Slovo Boží v epištole k Římanům v osmé kapitole, 19. a 22. verši: „Nebo stvoření spolu lká a pečlivě vyhlíží, očekávají zjevení synů Božích.“ Dravá zvěř by se jistě raději živila rostlinnou stravou a žila v míru a lásce se všemi, ale vrozený pud – instinkt jí to nedovoluje, protože oni pro naši vinu, tak jako i my, jsou pod kletbou hříchu. Ale mnozí lidé dnes chtějí raději žít v hříchu než žít spravedlivě. Nenesou tito lidé velkou zodpovědnost před zvířaty a rostlinstvem?

Moje drahé děti! **Pamatujte si, že na nás záleží, jak brzo Pán Ježíš přijde a kdy bude na zemi nový život.** Když tyto příběhy o zvířátkách vám poslouží k tomu, abyste byly připravené pro život na nové zemi, pak se vaše tetička bude cítit bohatě odměněna za svoje vyprávění. ■

JUDOVA EPIŠTOLA V.17-23

¹⁷ Ale vy, milovaní, pamatujte, že to předpovídali apoštolové našeho Pána Ježíše Krista.

¹⁸ Řekli vám, že v posledních časech se vyskytnou posměvači vedení svými bezbožnými choutkami.

¹⁹ To jsou ti rozvraceči, tělesní lidé bez Ducha.

²⁰ Ale vy, milovaní, budujte svůj život na své přesvaté víře, modlete se v Duchu Svatém,

²¹ uchovávejte se v Boží lásce a očekávejte, že vás milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista dovede k věčnému životu.

²² S těmi, kdo pochybují, mějte soucit,

²³ jiné zachraňujte jako z ohnivých plamenů. I s nimi jednejte soucitně, zároveň však obezřetně – ať se vám oškliví i tělem poskvrněný šat!

To jsou v podstatě závěrečná slova Judovy epištolý, nad jejímž obsahem společně přemýšlíme v tomto seriálu, věnovaném boji za pravdu. To první, na čem Judovi záleží, je to, abychom pamatovali, abychom si připomínali Písmo, prorocká slova apoštolů ohledně posledního času, ohledně konce tohoto věku. Kolikrát slyšíme dnes z kazatelen výklad biblických proroctví o konci věku, o druhém příchodu Pána Ježíše? Kdy jste slyšeli takové kázání naposled? A přece jsme dnes sklonku věku blíží než kdysi apoštolové. Nemáme si o to víc připomínat jejich prorocká slova inspirovaná Božím Duchem a zachovaná pro nás v Bibli?

Dále nás Juda vybízí k tomu, abychom „budovali svůj život na přesvaté víře“. Víra nikdy nestojí sama o sobě, vždycky je vázána na něco, na osobu, na učení, na nějaký předmět. V tomto případě se jedná o víru v Boží slovo, v základní učení Písma. Apoštol Petr píše v této souvislosti podobně: „Ale vy, milovaní, protože to víte předem, střežte se, abyste nebyli oklamáni svodem těch neodpovědných lidí a neodpadli od vlastního pevného základu“ (2.Petr.3,17-18). Jedině znalost a poslušnost Božího slova nás uchrání před svůdci dnešního postmoderního smýšlení.

Máme se rovněž „modlit v Duchu svatém“. Duchovní stabilita a rovnováha je možná jedině neustálým spojením s Duchem svatým, kterého Bůh dává každému věřícímu, znovuzrozenému člověku ve chvíli obrácení. Nemůžeme samozřejmě chodit celý den se zavřenýma očima na modlitbě, ale můžeme a máme prožívat každý okamžik svého života ve vědomí Boží přítomnosti a

Wikipedia

Jeho milostivé péči. Takovým postojem vyjadřujeme svoji absolutní závislost na Bohu ve všem a všude, za každých okolností.

„Uchovejte se v lásce Boží“, píše dále Juda. To je slovo o poslušnosti. Apoštol Jan nám předává slovo Pána Ježíše: „Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje“ (Jan 14,21). Nezachováváme slova Pána Ježíše proto, aby nás On miloval. Zachováváme je proto, že my Ho milujeme. Svoji lásku k Němu dokazujeme tím, že žijeme důsledně podle Jeho slova.

„Očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista k věčnému životu“. Apoštol Pavel píše věřícím do Filippis: „My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista“ (3,20). V některých překladech biblického textu je slovo „dychtivě“, dychtivě očekáváme Spasitele. Je tomu skutečně tak? Těšíme se na návrat našeho Pána a Spasitele? Vyhlížíme netrpělivě chvíli, kdy se s Ním setkáme?

Juda dále píše o tom, že máme mít slitování nad těmi, kdo pochybují, kdo byli oklamáni falešnými učiteli. Je naší povinností nejen postavit se falešným učitelům a jejich nebiblickým svodům, ale také se sklánět k těm, kdo se ve své naivitě nechali oklamat a svést. Církev je dnes plná takových lidí. Tito lidé chodí od sboru ke sboru, od kostela ke kostelu, od modlitebny k modlitebně. Hledají, „kde se jim bude líbit“. Takoví lidé jdou za náboženstvím ze sobeckých důvodů, chtějí něco pro sebe získat, chtějí někam patřit, chtějí mít nějaké výhody, chtějí se cítit dobře. Mějte slitování, zachraňujte je, vybízí apoštol Juda. Sdílejte s nimi čisté, nefalšované evangelium. Kolikrát jsme svědky toho, jak člověk, který třeba chodil do kostela nebo někam mezi nějaké věřící celou řadu let, najednou přijde do společenství, kde slyší jas-

Ježíš přichází !

né poselství evangelia a říká : „Nikdy jsem nic takového neslyšel, nikdo mi to tak nevyložil“ ! Není každé takové svědectví obviněním falešných učitelů a kazatelů a farářů, kteří namísto čistého, nefalšovaného evangelia zvěstují lidské myšlenky a praktikují ve společenství Božího lidu všelijaké nebiblické a prázdné novoty ?

„Zachraňte je z hořícího ohně“, vyzývá nás Juda. Jdou do záhuby, jsou ve smrtelném nebezpečí. Jak zachráníme někoho, kdo je v plamenech ? Tím, že s ním začneme o jeho stavu diskutovat, že si s ním dáme kafe a bábovku ? Zachránit někoho z ohně vyžaduje naši osobní oběť, nasazení, a rezolutní čin, ať už je to v té chvíli cokoli. Mějte slitovný, zachraňte. Ukažte jim na jejich pravý stav, na smrtelné nebezpečí, kterému jsou vystaveni. Udělejte pro ně něco.

A ohledně těch, kdo jsou již zachvázeni ohněm svým vlastním bludem, Juda říká, že máme jednat „s obezřetností“, opatrně, abychom se sami nepošpinili. To slovo o plášti poskvřeném hříchem je velmi tvrdé, a ve skutečnosti se nejedná ani o plášť ani o hřích. Doslovný překlad hovoří o spodním prádle poskvřeném lidskými výkaly (tělem). Jinými slovy, zachraňte člověka, ale nechte v ohni shořet jeho špínu. Svými silnými slovy

nám Juda ukazuje, jak smrtelně nebezpečné a jak hnusné je před Bohem falešné učení.

Problém je v tom, že my se často daleko víc pohoršujeme nad nemorálními projevy každodenního života jako jsou pornografie a jiné sexuální perverze, manželská nevěra, týrání dětí, války, nepoctivost a podobně, zatímco kacířství falešného učení, které podrývá zvěst evangelia, nás tolik neznepokojuje. V tomto postoji je kořen nepochopení moci a síly evangelia. Evangelium zvěstované v čistotě a prostotě a v moci Božího Ducha mění lidský život, přetváří člověka, a přetváří tím i celé rodiny a celou lidskou společnost. Proto je falešné učení v Církvi tím největším nebezpečím v Božích očích. Buď zvěstujeme pravdu, nebo lež. Není střední cesty. Není kompromisu. Proto je tak důležité za pravdu bojovat. Svými postoji, svým životem, i slovy. Apoštol Pavel vyzývá svého učeníka Timotea : „Bojuj dobrý boj víry, abys dosáhl věčného života, k němuž jsi byl povolán a k němuž ses přihlásil dobrým vyznáním před mnoha svědky“ (1.Tim.6,12). To je slovo a to je výzva i pro každého z nás, moji milí. ■

OTAKAR VOŽEH

BUDE DÁNO ZNAMENÍ NA UKONČENÍ DOBY MILOSTI ?

Soustředme se dnes na druhý příchod Ježíše Krista a na ukončení Jeho služby v nebeské Svatyni. Víme, že kdysi dávno, když člověk poprvé zhřešil, započal Bůh své dílo záchrany člověka. Bůh má plán, jak zachránit prvního člověka co zhřešil a také jeho potomky. Toto dílo záchrany tehdy započalo a bude mít také svůj konec. A s tímto ukončením budou také ukončeny světové dějiny.

Otázka: Jakým způsobem bude ukončeno toto dílo záchrany? Jaký konkrétní čin bude zřetelný? Víme to? Pro nás adventisty je tento pojem známý. My víme, že pak již nebude žádná možnost odloučit se od hříchu. To znamená, že ukončení tohoto plánu záchrany nebude při druhém příchodu Ježíše Krista, kdy Ježíš Kristus bude přicházet na bílém oblaku, ale dříve. Víte, že my jsme jediná křesťanská církev, která to věří? Budete-li se ptát, jak dlouho bude možno se modlit k Bohu o odpuštění hříchu – dostanete odpověď až do druhého příchodu Ježíše Krista. Až bude viditelný, je již pozdě. My jako adventisté nejsme jedineční jen přes sobotu, ale i přes tento plán Boží záchrany. Víme, že po určitý

čas budeme žít na tomto světě a v nebi nebudeme mít více žádného přímluvce. Život půjde dál. Někdy řekne Ježíš Kristus v nebi konec. Víme, že to souvisí s ukončením služby Ježíše Krista v nebeské svatyni. Potom přijde čas sedmi ran. Pro vzpomínku čtu Zjev. 15;8. Zde nemůže nikdo do svatyně během sedmi ran. To je čas bez přímluvce ve svatyni.

Všimněme si: chrám je naplněný dýmem slávy Boží. Jak si představujete dým? Světlý nebo tmavý? Pro mě je kouř – dým vždy tmavý. Zde stojí... od slávy Boží. Jak si představím slávu Boží? Založte si to do paměti, my přijdeme později k určitému vysvětlení. Teď vám dám jednu divnou otázku a jsem si vědom toho, že mnozí řeknou, to je čistá spekulace. Bude okamžik ukončení služby Ježíše Krista ve svatyni nám zjevený – či viditelně oznámený? Poznáme to, že tento okamžik nastal? Postavili jste si již vůbec tuto otázku? Poznáme to zde na zemi? Ano, ne? Rozumíte této otázce? Má to vůbec smysl, se na to ptát a hledat odpověď? Mluví o tom vůbec Bible? Budou lidé na zemi vědět, že Ježíš Kristus opustil svatyni? Jsem přesvědčen, že je nutno o

Ježíš přichází !

tom mluvit. Všeobecně křesťané říkají, že Ježíš Kristus přijde jako zloděj v noci. Ale to platí jen pro nevěřící. Věřící budou nejpozději v průběhu sedmi ran vědět – teď již přijde Ježíš Kristus velice brzy. Nebude to dlouho trvat. Oni vlastně tím nemůžou být překvapení. Ale budeme ten okamžik znát, když skončí doba milosti? Abychom našli odpověď na tuto otázku, podíváme se do dějin. Máme v Bibli psáno o takové době, kdy se již ukončení doby milosti vyskytlo? Noe, Jericho, Jeruzalém, Sodoma a Gomora. Stačí postavit otázku a odpovědi jsou tady. To znamená, že bude jednou poslední doba milosti a ta bude také ukončena. Před námi žilo mnoho lidí, pro které doba milosti skončila. Nemyslím teď na smrt, která končí také dobou milosti, ale na lidi, pro které uprostřed jejich činnosti tato doba skončila. Proroci o té době mluvili, ale lidé prorockým varováním nevěřili, a ukončení doby milosti je plně překvapilo. Věděli tehdy lidé, že nyní je ukončení doby milosti?

Jen několik příkladů, více si můžete najít v Bibli sami. Vezmeme potopu. Je možné, že v té době žilo na zemi více lidí, než žije dnes? Tehdy bylo zničeno celé lidstvo. Věděli, že pro ně skončí doba milosti? Věděli, jak dlouho pro ně ještě existuje doba možnosti obrátit se? Věděli. Skrze koho? – Noe to kázal. Jak dlouho dopředu věděl Noe, kdy skončí doba milosti – sedm dní. (1M 7;4). Jak dlouho čekal Bůh s potopou? Jak myslíte, že to bylo dlouho? Podle čeho se řídil? Čekal snad tak dlouho, až tehdejší svět bude tak špatný – či zralý na zničení? Na co čekal? Čekal tak dlouho, až koráb byl hotový (1M 6;16.22 – 1M 7;1) To má pro mě určitou souvislost. Na co teď čeká Bůh, aby své dílo záchrany ukončil? Do té doby, než bude koráb hotový – do té doby než se poslední člověk rozhodne pro Ježíše Krista, nebo proti. Pak Bůh nebude čekat, ale dílo bude ukončeno. (1M 7,4). Po 7 dnech se zavírají dveře Boží rukou. Kdo poznal, když se dveře zavřely, co se stalo? Kdo poznal, že již nikdo nemůže dovnitř? Po 7 dnů byly dveře otevřené, zvířata šla dovnitř, ale lidé ani toto znamení nepoznali. Lidé byli tak oslepení, že nic, co šlo z Boží ruky, nevnímali. Pak se dveře zavírají. Kdo věděl, či poznal, že doba milosti je u konce. Kdo to jen věděl? Jen Noe. Lidé vůbec nepoznali, že dveře nezavřel Noe. Ti pořád věřili, že i kdyby něco přišlo, Noe je milý člověk, káže o Boží lásce, on nás přeci nenechá zahynout. On nám otevře dveře do korábu. Nemyslíte si, že lidé tehdy tak mysleli? Ale ano, dnes myslí lidé stejně. Bůh je láska, on nás nenechá zahynout. Noe věděl, že Bůh zavřel dveře, a že on nemůže nic v té věci udělat. Jen Noe to věděl. Lidé stáli venku a mysleli, že Noe blázní. To bylo zde poprvé, kdy Bůh ukončil dobu milosti. A to bylo viditelné ukončení, ale jen pro věřící. Kdy bylo další ukončení doby milosti pro celý národ?

Byl to Egypt – faraon. Kdy skončila doba milosti pro faraona? Jak dlouho měl možnost se obrátit? Bylo to při první raně? Ne. Kdy to bylo přesně? (2M 10.) Byla doba milosti ukončena při první ráně? Vidíme, že to byla devátá rána. Co to byla za rána? (v. 21.-23.) Když jsme to četli, uvědomili jsme si, co to bylo za tmu? Jak byla tato tma hustá? Tak že byla hmatatelná. Tři dny. Kde byli lidé, tam museli zůstat. Můžete si takovou tmu vysvětlit zákony fyziky? Co to bylo? Ve 24 verši farao chce udělat kompromis. Mojžíš ale zůstal pevný. Ty nám nezadržíš nic, co nám patří. Mojžíš byl pevný ve jménu Božím (v. 25-26) Další rána nebyla více faraonovi oznámena. (2M 11,5) – Pomřelo všechno prvorozenné. Čím bylo oznámeno ukončení doby milosti? Tmou. Úplnou tmou. S touto tmou přišel konec doby milosti pro faraona. Propásl svoji poslední příležitost.

Jděme několik staletí dopředu, najdeme opět konec jedné doby milosti. Kde to najdeme. Byl to židovský národ. Ten se nestaral o proroctví a o Boží zákon. Kdy to bylo. Kdy pro ně skončila doba milosti? Kdy bylo dáno určité znamení, že se to stalo? (Marek 15). Můžeme říci, že doba milosti byla ukončena ukřižováním Ježíše Krista. Bylo to vidět, že doba skončila? Ukázala to nebesa? (Např. zemětřesení, roztržení opony) Marek 15;22-25). Kdy byl Ježíš Kristus ukřižován? V kolik hodin 3 hod = 9 hod. dopoledne

Tma 6 až 9 = 12 – 15 hodin

Zemřel v 9 hod = 15 hod.

Cituji z knihy EGW: Život Ježíše Krista, str. 480.

„Neoživená příroda držela smutek o svého vysíleného a umírajícího stvořitele, slunce zadrželo svůj lesk, aby nemuselo být svědkem strašného činu. Ještě v poslední hodinu padaly jeho světlé paprsky na zem; najednou je slunce jakoby zhašeno. Úplná tma zahalila kříž jakoby do plátna. – Od šesté hodiny byla tma po celé zemi až do deváté hodiny. To nebylo žádné zatmění slunce nebo nějaký jiný přírodní úkaz, který tuto tmu zapříčinil, která byla tak hluboká jako noc bez svitu měsíce nebo hvězd. To bylo nádherné svědectví, které dal Bůh, aby posílil víru pozdějších pokolení.“

Lidé se pokoušejí vědecky dokázat, že v tuto dobu bylo zatmění slunce. Výpočtem přibližně došli k tomu datu a hned se říkalo, jo, tak to je důvod zatmění. Ale nevychází to tak docela přesně na rok 31. Proto bylo řečeno, musíme přeložit ukřižování Ježíše Krista na jiný rok, protože to astrologicky nevychází. Bylo to normální zatmění slunce, jak my známe? Tři hodiny po celé zemi. Viděli jste již zatmění slunce? Jak dlouho trvá? Maximálně 8 minut a hra je pryč. Toto trvalo 3 hodiny. Zde se nedá mluvit o zatmění slunce, je to směšné. Pak je ještě něco zajímavého. Kdy vlastně mů-

že být zatmění? Jedině při novém měsíci. Později podle astrologických zákonů to není možné. V každém případě bylo ukřižování Ježíše Krista uprostřed měsíce a ne na začátku. Byl to 14. Nissan (březen) Tedy k tomuto datu se nemůže žádné astronomické zatmění stát. Zde se stalo to, co říká EGW. Jiný citát říká, že anděl a Bůh to nechtěli vidět. Bůh se postaral o to, aby trpící tvář Ježíše Krista před lidmi byla uschována. A také aby ti, co se Ježíši Kristu tři hodiny před křížem posmívali, neviděli více jeho utrpení. Taková byla tma. Přitom došlo ještě k mohutnému zemětřesení a blýskání. Blesky osvětlovaly siluetu kříže. Znamé volání Ježíše Krista, Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? (Mat. 27:46) Myslíme, že Bůh nechal Ježíše Krista samotného. Že se od něj úplně oddělil.

Cituji z knihy Život Ježíše Krista str. 481:

V této husté tmě byla skrytá Boží přítomnost; nebo on udělal tmě svému skrytí, aby nedovolil lidem vidět svoji nádheru. (Aby ji schoval před zraky lidí). Bůh a jeho svatí andělé byli vedle kříže. Otec byl při svém synu.“

Není to nádherná věc. Otec byl v této chvíli přítomen u svého syna. Vzpomínáte si, četl jsem ve Zjevení o dýmu ve Svatyni (Zjev. 15:8). Vidíte zde určité spojení. Chrám byl plný dýmu a byla tam sláva Boží. Když zde máme či vidíme tmě, kdo je nám nejbližší – nebesa – samotný Bůh. Okolo kříže úplná tma a kdo je nejbližší – sám Bůh. Tak je to často i v našem životě. Když již ta tma kolem nás je až hmatatelná, budme si jisti, že Bůh je u nás, že je nám nejbližší. Tak to bylo u kříže. A co se stalo v chrámě – Mat. 27:51. Opona chrámová se roztrhla. Bylo to pro Boha důležité, aby se opona roztrhla? Co se dělo v chrámě?

Obětní systém, který byl nařízený samotným Bohem k očištění od hříchů, pokračoval dál. A teď přišel okamžik, kdy Bůh řekl – ne více v tomto chrámě. V tomto chrámě není více přítomný Bůh, který může odpouštět hříchy. Nechal Bůh lidi o tom v nevědomosti? Bůh dal zřetelné znamení. Ale kdo tato znamení poznal? Poznali je všichni lidé? Jenom ti, co poznali Ježíše Krista. Co dělali židé dál? Snad oponu sešili a prováděli dál obřadní systém. Bůh řekl konec obřadům, ale člověk dělá dál. Co je to, když Bůh řekne konec a člověk dělá dál – to je hřích. A tímto konáním vlastně zavrhl Ježíše Krista. Také jedno znamení. K tomu opona, zemětřesení.

Kdy přijde v úvahu třetí znamení? Dvě jsme měli – v Egyptě, při ukřižování Ježíše Krista, a teď prorocky v budoucnosti.

Čteme Zjevení 6:12 o otevření šesté pečeti, to je verš 12. Zde je prorocky pohled do budoucnosti 100 let po Ježíši Kristu. Jan vidí zatmění slunce a měsíce. To je proroctví. Otázka: Vyplnil se tento div, nebo se to teprve vyplní? Nechci časově rozebírat údobí pečeti.

Šestou pečeti se dostáváme do 18. století. Velké zemětřesení se udalo roku 1755 v Lisabonu jaké svět svou mohutností a šířkou ještě předtím neviděl. Přečtěte si o tom v knize Vítězství lásky Boží. 25 let později bylo v USA obrovské zatmění slunce a měsíce. Téměř přes celou Ameriku. Co to byl za čas. Mělo to také něco společného s dobou milosti? Rok 1780. Které prorocké údobí se skončilo? V roce 1898 se ukončilo prorocké údobí 1260 dnů. (od 538) Tzn., že o 18 let později se přišlo k bodu, kdy byl ukončený prorocký čas. Tehdy mělo dozrát papežství ke svému zlomu. Mělo dostat tak zvanou smrtelnou ránu. Par let před tím učinil Bůh velké znamení a to v té zemi, kde se poselství papežství začalo zvěstovat.

Cituji z Vítězství lásky Boží, str. 222: „Ráno vyšlo jasné slunce, brzy se však zatáhlo. Nebe se zakabonilo, mraky potemněly a záhy začaly z černých a hrozivých mraků šlehat blesky....“

Na příkladech, které jsme si ukázali, vidíme, že vždycky s ukončením doby milosti dal Bůh znamení. Jaké to bylo znamení – tma. Když bude ukončení poslední doby milosti, ukáže Bůh také znamení svému lidu? Poznají to lidé?

Čtu z knihy Zkušenosti a vidění, str. 267:

„Když Ježíš Kristus vyšel ze svatyně svatých, slyšela jsem zvonění zvonků na jeho oděvu. Když odešel ze svatyně svatých, rozložily se mraky tmy na obyvatele země.“

Tak to viděla EGW. To nebude zatmění jen v Egyptě, či v USA, to bude zatmění na celé zeměkouli. Mnozí řeknou, jo, to píše EGW, ale kde to najdu v Bibli? Kde to je v Bibli? Kde najdu nějaký záchytný bod v Bibli? (1.Mojš. 1:14). Pro co učinil Bůh světla na obloze? ... nejen na oddělení a měření času, ale aby byla také na znamení! Co mají říci znamení – Zde je něco, to mluví Bůh! Když Bůh dává znamení, znamená to, že mi chce něco říci. Chce mi něco zvěstovat. Mělo zatmění v Egyptě něco do činění se sluncem? Když Ježíš Kristus zemřel na kříži, ta tma, to bylo Boží znamení. Četli jsme, že v šesté pečeti bylo zatmění, zemětřesení a padání hvězd. Myslíte, že se bude v budoucnosti něco takového opakovat? Kde to stojí v Bibli? (Mt 24,29) Mnozí myslí, že toto se již odehrálo v roce 1780. Já myslím, že ne. Zde není jen řeč o zatmění, ale i o tom, že se budou nebeské moci pohybovat. Kdy to bude? „A hned po soužení těch dnů slunce se zatmí.“ Kdy bude to velké soužení? (Mt 24,21... 24.26.29)... a hned po tom se zatmí slunce. Má to něco společného s konečnou fází života na zemi? Přesněji o tom čteme u Joela 2:30.31. Položím otázku jinak? Kdy přijde den Hospodinův veliký a hrozný. Kdy to bude? Je to jeden den? Nebo více dnů? Kdy začne nebo čím začne? - Se sedmi ranami. A co stojí zde, kdy přijde tato tma? Prve, než přijde den Hospodinův veliký a hrozný. A co přijde ještě před

Ježíš přichází !

tím? Vyliti Ducha svatého a velké probuzení. Synové a dcery budou prorokovat. Země bude od krásy Boží osvícená - (nejdříve) od Božího evangelia. Toto bude Babylonem potlačeno a pak přijde tma.

Čtème Joel 3;14.15. „Nebo blízký je den Hospodinu.“ Co bude pak následovat? Úplná tma. Slunce a měsíc se zatmí. A to v souvislosti s ukončením dějin na této zemi. Čtème Zjevení 16;10. Stojíme před otázkou – jde zde o duchovní tmu, nebo o fyzickou. A dále, kdy je nebo bude pata rána? Když si tyto otázky odpovíme, dojdeme také k tomu, kdy bude tato tma existovat. Máme také představy, jak rány jdou za sebou 1., 2., 3., 5. 6., 7 v řadě, čím začne první rána? ... Vředové, moře jako krev, studnice jako krev, slunce páliho ohněm, království šelmy je učiněno tmavé. Jestliže tyto rány vezmeme chronologicky za sebou, pak toto zatmění nemá co do činění s ukončením doby milosti. Můžeme při těchto ranách chronologicky myslet? Kdy bude trůn šelmy zatměný? Co je to za obraz? Žádný jiný obraz, než znázornění Babylonu. Kdy bude Babylon zatměný? Když žádný věřící člověk nebude více v Babylonu. Docela symbolicky. Skrze co bude Babylon zatměn? Když věřící vyjdou z Babylonu. Kdo je přiměje, aby vyšli ven? Duch svatý. Do té doby, než Ježíš Kristus ukončí službu ve svatyni, je zde na zemi Duch svatý a přivádí lidi k pokání. Když Duch svatý uvidí, že na zemi nejsou více lidé, kteří chtějí činit pokání, stáhne se zpět a současně ukončí svou přímělnou činnost Ježíš Kristus ve svatyni. Duch svatý se stáhne od věřících – (věřící bude stále podpírat) a to je ta tma, která obklopí Babylon. A je možné, že k této duchovní temnotě Bůh přidá ještě fyzickou temnotu. Když studujeme židovské dějiny, je to úplně stejné. Národ židovský se dostal do duchovní slepoty. Při ukřižování Ježíše Krista přišla k tomu ještě fyzická tma. To píše také EGW. Dočtete se to v kapitole o ukřižování Ježíše Krista. Já nemám žádné problémy, stejně vidět tuto souvislost ke konci doby milosti.

Tyto příklady dílčích soudů nám vždy ukázaly Boží znamení, které je provázelo. Proč by to mělo být jinak u konečného soudu? To vše musí mít svůj smysl. O tom budeme ještě krátce přemýšlet. Když všechny tyto příklady sedí – pasuji – a Bůh tím dává znamení, že doba milosti je ukončená, ptám se, proč to dělá, je to potřebné? Kdo tato znamení vůbec poznal, kdo poznal, že to jsou Boží znamení? Myslíte, že nevěřící budou říkat – teď je ukončena naše doba milosti? Nanejvýše ti, co o tom něco slyšeli. My to musíme rozšířit, musíme o tom mluvit, že přijde časový okamžik, který vše ukončí. Lidé se budou smát, tak jako se smáli Noémovi. Ale slyšeli. Pak dojde na slova proroka Amose 8;11.12. Proč myslíte, že lidé budou běhat z jednoho konce na druhý? Možná že přijdou na to, teď již je ten časový

okamžik konce před námi! Vzpomenou si na to, co již kdysi slyšeli. Zkusme to, možná že ještě někde dostaneme koupit „olej“. To je jedno zamýšlení. Jaký to může mít ještě jiný význam, že Bůh dává znamení? Má to význam pro věřící vědět, teď již je konec, všechno je pryč? K čemu jsme nabádání, když Ježíš Kristus je ve svatyni? – K tomu, abychom jej prosili o odpuštění hříchů. A jak dlouho to můžeme činit? Tak dlouho, dokud je tam. A když již nebude ve svatyni, bude to mít nějaký význam, prosit Ježíše Krista o odpuštění hříchů? Žádný. Chce Bůh, abychom vysílali modlitby, které nemají smysl? Bůh chce, aby měly smysl v souvislosti s Jeho vůlí. Je to opravdu k očekávání, že Bůh dá svému lidu znamení? Když přímělnice není ve svatyni, nemůže nám ani odpuštění naše hříchů. Bůh dal také Židům vědět přesným znamením – tmou a roztrženou oponou, jak dlouho má smysl přinášet oběti. V roce 1844 Ježíš Kristus přešel ze svatyně do svatyně svatých. Tím bylo ukázáno věřícím lidem, že vcházení do svatyně nemá více smysl.

EGW říká: „A ti co chodí neustále do svatyně, nepřijímají požehnání.“ Když my nenásledujeme Ježíše Krista tam, kde jde, nejsme s ním. Ten čas, o kterém je teď řeč, je čas – doba 144 000. Tito mají jedno zvláštní znamení. Které to je? (Zj 14,4) To jsou ti, kteří následují Beránka, kamkoli by šel. Rozumíme tomu? Když bylo věřícím řečeno, že Ježíš Kristus je ve svatyni svatých, šli tam. Když Ježíš Kristus odešel ze země, šly jejich modlitby za Ježíšem Kristem na nebesa do svatyně atd. – Svatyně – svatyně svatých – ven. Když bude Ježíš Kristus na oblaku, bude Bůh s lidem Božím, tak jak byl s Ježíšem Kristem v krizi. Ten čas, kdy můžeme přistupovat k Ježíši Kristu je ještě náš čas milosti. Nikdo neví, kdy tento čas dojde ke konci. My ani nevíme, kdy naše osobní doba milosti bude ukončena. Nejpozději tehdy, když poznáme časový okamžik ukončení doby milosti, pak přijde na věřící strach, strach o to, jestli vyznali Ježíši Kristu všechny své hříchů. Z toho vyplývá také hlubší vysvětlení. To má být pro nás povzbuzení, abychom došli se všemi k míru, k vyjasnění vztahů, abychom nemuseli mít tento strach. Lépe mějme nyní strach o to, jestli jsme vše položili k Ježíšovým nohám, místo později, když již bude pozdě. Proto dělejme vše vážně a z celého srdce. Všichni známe z Bible dějiny Sodomy a Gomory. Než padl oheň, co udělal dříve Bůh? Poslal anděla, aby Lota, který se nedokázal rozhodnout a nebyl si jistý, uchopil za ruku a vyvedl z města. Pak anděl zmizel. Lot se mohl ještě obrátit – sám rozhodnout – jdu zpět nebo půjdu dopředu. Tak chytá Bůh i nás za ruku a říká – teď je již čas, rozhodni se a opusť svět. Tak je náš Bůh milostivý. Prosím Boha, aby nám byl milostiv a vedl nás dále k cíli svým Duchem svatým. ■

ARMIN KRAKOLINIG

stalo se !

„DOKONÁNO JEST!“

Uvedená Ježíšova slova, vyslovená na kříži, patří mezi Jeho sedm sdělených promluv, dřív než skončil Jeho pozemský život.

Nyní se však vraťme, alespoň v myšlenkách, do doby, kdy jako Boží Syn přebýval v nebeské slávě a nádheře – do věčnosti, „dřív než byl stvořen svět“ (J 17,5), do kterého se pak narodil jako Syn člověka, pod jménem **Ježíš**. Přišel proto, aby zachránil a vysvobodil svůj lid od jejich hříchů. (Mt 1,21)

Již tehdy, ve své preexistenci, když přebýval v nebeském světě, ve kterém andělské zástupy svými písněmi a hudebními nástroji oblažovaly a vzdávaly hold a slávu nejen „Sedícímu na trůnu“, ale i Jeho Synu, Beránkovi.

Nebeské bytosti se radovaly ze všech Božích činů radostí nevýslovnou. A když byl stvořen náš svět (Job 38,3-7) a do něj byli stvořeni lidé, opět se rozezněly chvalozpěvy k oslavě „Sedícího na trůnu.“

Slyšet zpívat andělský chór, s doprovodem nebeských harf, to musí být nezapomenutelný zážitek! Takovému přednesu se na tomto světě nevyrovná žádné pěvecké těleso! Předpokládám, že i obyvatelé ráje, Adam s Evou, měli možnost denně, a zvláště o sobotách, naslouchat jejich neopakovatelným zpěvům! A nejen oni – jistě i prorok Izaiáš, když viděl sedět Pána na trůnu (Iz 6,1-9). Myslím i na pastýře na pahorcích Betlémských...

Stalo se vám někdy, že v tom nejlepším soustředění se při poslechu nádherné hudby nastalo ticho následkem nějaké poruchy? Jak vám bylo? Něco podobného – ale mnohem horšího – se stalo před Božím trůnem! Andělské zpěvy a harfy se najednou odmlčely – hřích v ráji způsobil tzv. „blackout“ - výpadek.

„Zpráva o pádu člověka se roznesla po celém nebi. Všechny harfy zmlkly. Andělé byli zarmoucení a sňali koruny ze svých hlav. Celá nebesa byla vzrušena. Byla svolána rada, aby se rozhodlo, co bude s dvojicí, která zhřešila. Andělé měli obavu, aby nejedli ovoce ze stromu života a tak by se stali nesmrtelnými hříšníky.“ EW149

NEBESKÉ ZÁZNAMY – ANALÝ

Pokud tomu dobře rozumím, „pozemská záchranná akce“ ve prospěch padlého člověka Božím Beránkem se konala podle „scénáře“, zaznamenaného v nebeských knihách, jak o tom čteme v prorockém Žalmu, pojednávajícím o Pánu Ježíši: „Tehdy jsem řekl: Aj, jduť, jakož v knihách psáno jest o mně. Abych činil vůli tvou, Bože můj, libost mám: nebo Zákon jest uprostřed vnitřností mých.“ (Ž 40,8.9)

Zmíněné nebeské záznamy byly postupně, v určitých náznacích, odhalovány i lidem, ve kterých „byl duch Kristův“. (1Pt 1,11.12)

Plán spasení, chovaný v nebesích, byl a je pro anděly velice přitažlivý a zajímavý. Tyto svaté bytosti jeví o něj veliký zájem. (1Pt 1,12)

V Ježíšově životě – v Jeho službě – se dělo vše podle Písem svatých (L 24,21-27). Již ve dvanácti letech chápal, proč je zde, a že konání Otcovy vůle je Jeho předností.

„Poprvé spatřil milý Ježíš chrám. Poprvé uviděl kněze oděné v bílá roucha, jak vykonávají slavnostní službu. Viděl krvavou oběť na obětním oltáři...

Zúčastnil se působivých obřadů slavnosti Paschy. Jejich význam se Mu den ze dne více rozjasňoval. Zdálo se, že každý úkon bohoslužby je spjat s Jeho vlastním životem. Probouzely se v Ném nové pohnutky. Ponořoval se do sebe a zdálo se, že přemýšlí o velkém problému. Spasiteli se odhalovalo tajemství Jeho poslání.“ TV 46: DA 78

Když Ježíšovi bylo 30 let, křtem v Jordánu a pomazáním plnosti Ducha sv. (L 3,22; 4,18) opustil tesařskou dílnu, zahájil své pozemské poslání, ke kterému se zavázal ještě v nebesích.

„Mezitím, co Ježíš hovořil se svým Otcem, andělé velmi zbystřili svou pozornost. Třikrát Jej pohltilo světlo, které obklopovalo Otce, a když potřetí přišel od Otce, mohli jsme vidět Jeho Osobu. Vypadal klidně, prostý vši zmatenosti a starosti a zářil laskavostí, kterou slovy nelze vyjádřit. Potom zástupům andělů oznámil, že se našla cesta

k záchraně padlého člověka: že o této záležitosti hovořil se svým Otcem, dostal svolení, aby obětoval svůj život jako výkupné za lidské pokolení, aby nesl jejich hříchy a vzal na sebe rozsudek smrti. Tím byla otevřena cesta, aby díky zásluhám Jeho krve mohli získat odpuštění dřívějších přestoupení a aby se skrze poslušnost mohli vrátit do zahrady, z níž byli vyhnáni. Nevýslovná radost naplnila nebesa a nebeský sbor začal pět písní chvály a zbožňování.“ EW 126

Když se pak Ježíš po křtu vzdálil na poušť k modlitbám a půstu, po čtyřiceti dnech přistoupil k Němu satan, aby Jej sváděl k hříchu. Ježíš nepodleh, zvítězil! Od té chvíle žil ve stínu kříže, na kterém položí svůj život.

CO BYLO DOKONÁNO A CO DOKONÁNO NEBYLO?

„A když okusil Ježíš octa, řekl: DOKONÁNO JEST! A nakloniv hlavy, ducha Otci poručil.“ J 19,30

Na tomto Ježíšově výroku postavily snad všechny křesťanské církve své učení, že na kříži bylo pro naše spasení Ježíšem uděláno vše, co vykonáno být mělo! Jaká je ovšem skutečnost?

Slovo „dokonat“ znamená **ukončit, dovršit** dílo už předtím započaté.

Příklad: „A tak dokonána jsou nebesa a země, i všechno vojsko jejich. A tak dokonal Bůh dne sedmého díla své, kteráž dělal: a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteráž byl dělal. IM 2,1.2.

Ovšem spása, záchrana a ospravedlnění hříšníka nespočívala pouze na jednom jediném díle Kristově, kterým byla Golgota. Spočívá na třech pilířích! Jestliže k překlenutí propasti jsou potřebné tři pilíře, na které se pak musí postupně pokládat konstrukce, každý člověk musí pochopit, že pouze jeden nebo dva položené cestní díly neumožní přechod na protější břeh. A totéž platí i v díle, které musí Ježíš vykonat ve prospěch hříšného člověka.

Tyto tři pilíře jsou nám jasně představeny ve službě kněze v pozemské svatyni, kterou konal ve prospěch hříšníka. Všechny tři stupně byly vzájemně propojeny:

PŘEDSÍŇ -> SVATYNĚ -> SVATYNĚ SVATÝCH
Oltář svícen truhla smlouvy-Zákon

To, co Ježíš DOKONAL na kříži (Golgotě), vykonával kněz v předsíni (nádvoří).

Zde bylo přivedeno obětní zvíře, pak zabito a obětováno na oltáři zápalů; pro očištění hříšníka ovšem nebylo dostačujícím aktem vylití krve a zápalná oběť. Kdyby vše zůstalo jen v předsíni a nemělo pokračování do svatyně a pak za druhou oponu, do svatyně svatých, tak by podobně Ježíšova oběť na Golgotě musela mít pokračování do prvního a pak do druhého oddělení nebeské svatyně.

Na Golgotě se splnilo to, co bylo ukázáno Danielovi o 2300 večerech a jitrech: „Uprostřed sedmadesátého týdne, po třiapůlletém působení zabit bude Mesiáš.“ Da 9,26.27

V prvním oddělení svatyně se konaly služby každý den. Tam měl kněz na starosti obzvlášť udržovat světlo na sedmiramenném svícnu. Ve svatyni svatých sloužil nejvyšší kněz pouze jednou v roce. Byl to slavnostní den očišťování svatyně i lidu, spojený se soudem. Jelikož pozemská svatyně předobrazně naznačovala, čím a kde bude Ježíš pokračovat po skončení první fáze – oběti – na Golgotě, musíme vírou vyhledat našeho Velekněze ve dvou odděleních nebeské svatyně. Tato Jeho služba je pro nás právě tak důležitá, jako jsme závislí i na té první, golgotské! Bez těch dvou oddělení bychom nemohli dosáhnout spasení!

„A protože i dokonale spasiti může všechny, přistupující skrze něj k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně. Takového zajisté nám slušelo míti nejvyššího kněze, svatého, nevinného, neposkvrněného, odděleného od hříšníků a kterýž by vyšší nad nebesa učiněn byl.“ Žd 7,25.26

Po svém vzkříšení poslal Ježíš učedníkům po Marii důležité poselství: „Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.“ J 20,17.

Jan, jeden z učedníků, kterému poselství patřilo, když byl na Patmosu, ve vidění sledoval Ježíše, konajícího Velekněžskou službu v prvním oddělení nebeské svatyně – mezi sedmi zlatými svícny, oblečeného v dlouhém rouše. (Zj 1,12.13)

„Kristova přímluva za člověka v nebeské svatyni je právě tak podstatnou součástí plánu vykoupení, jakou byla Jeho smrt na kříži. Svou smrtí zahájil Kristus dílo, aby je po svém zmrtvýchvstání, když vystoupil na nebesa, dokončil v nebi.“ VLB 348: GC 489

V r.31 po svém nanebevstoupení zahájil Pán Ježíš druhou fázi v plánu vykoupení – v prvním oddělení nebeské svatyně. „Kristus přinesl před Otce svou krev za hříšníky a předložil před Něho také vzácnou vůni své spravedlnosti, modlitby kajících věřících.“ VLB 301: GC 420

Tuto službu v prvním oddělení nebeské svatyně konal 18 století, tj. do r.1844, kdy 22.října skončil prorocký řetěz 2300 večerů a jiter, pnoucí se od r.457 př.Kr. do r.1844 po Kr.

„Bylo mi ukázáno, co se odehrálo v nebi v r.1844, když skončilo prorocké údobí. Jakmile Pán Ježíš ukončil svou službu ve svatyni a zavřel dveře do tohoto oddělení, pak ti, kteří slyšeli poselství o Jeho příchodu a zavrhlí je, byli zahaleni hustou temnotou a Ježíš se jim ztratil z očí. Potom si Pán Ježíš oblékl nádherné roucho, na jehož spodním okraji byly střídavě zlaté zvonečky a granátová jablka. Z ramenou Mu splývala mistrně zhotovená náprsenka, která se při každém Jeho pohybu třpytila jako diamanty. Na ní se leskla písmena, jež vypadala jako vepsaná, nebo vyrytá jména. Na Jeho hlavě bylo něco, co se podobalo koruně. Jakmile byl cele oděn, obklopili Jej andělé a v ohnivém voze se odebral za druhou oponu.“ EW 251

„V té době, jak předpověděl prorok Daniel, vstoupil náš Velekněz do svatyně svatých, aby vykonal poslední část svého slavného díla – očištění svatyně...

Očištění svatyně proto zahrnuje dílo vyčištění – dílo soudu. Toto dílo musí být vykonáno, dříve než přijde Kristus, aby vykoupil svůj lid, neboť až Kristus přijde, bude Jeho odplata s Ním, aby odměnil každého podle toho, jaké jsou jeho činy.“ VLB 302: GC421

Třetí fáze (pilíř) ve službě smíření probíhala ve svatyni svatých: jmenovala se JOM KIPPUR – den soudu. A právě v r.1844, 22.října, kdy Ježíš dle proctví vstoupil v nebesích do druhého oddělení, nastal soud na domem Božím – vyšetřující soud. Trvá bezmála 170 let!

Jan 19,17,18
GOLGOTA
r. 31

Zjevení 1,12,13
SVATYNĚ
r.31-1844

Zjevení 11,19
SV.SVATÝCH
r.1844 - ?

V jedné Sionské písni jsou důležitá slova: „Budu méná vyvolané, či ostojím vtedy Pane? ...Budem tam?“ (č.189)

Obstojíme tak, jak se připravíme! Budeme-li ovšem setrvávat v duchu laodicejské vlažnosti a soběstačnosti, Ježíš se nás vzdá a přestane se za nás přimlouvat. Uvědomujeme si, že nás sleduje celý vesmír? Už léta říkáme, že žijeme v době konce... Kryje se skutečně náš život s „dobou konce“? Co děláme pro své spasení? Jistě, Ježíš udělal vše ze své strany, vše co Mu bylo v Knihách Pravdomluvného uloženo (Da 10,21) Ano, byli jsme spasení z milosti, bez našich zásluh. Mnozí se ovšem ubezpečují, že po nás Ježíš nežádá nic! V písni je to vyjádřeno následovně: „Dal jsi Pánu svému v životě vše, cos měl dát? Je v tvém srdci Pán Ježíš Král?... Kráčej s Ním k nebesům, život z lásky dej Mu na oltář.“ (č.200)

Na hodinách věčnosti ukazujících i náš pozemský čas zůstává už jen velice málo zrníček času milosti. Uvědomujeme si, že každé propadlé zrníčko přináší obyvatelům Země nové a nové „znamení doby“? A když všechna propadnou otvorem času k Ježíšovi, do svatyně svatých vstoupí.... Anděl vracející se ze země, ohlašuje, že jeho dílo skončilo: na svět dolehla velká zkouška a všichni, kdož zůstali věrní Božím přikázáním, dostali pečeť živého Boha. Tehdy skončí Ježíš svou službu Prostředníka v nebeské svatyni. Pozvedne ruce a pronese silným hlasem:

„DOKONÁNO JEST“ ■

JÁN KOVAČÍK

POSELSTVÍ TŘETÍHO ANDĚLA? NE, DĚKUJI...

Třetí andělské poselství je učebnicí nádherné krásy a harmonie. Tak to viděli hlasatelé, kteří nutně chtěli přinést toto vzácné světlo všem křesťanům. Určitě by se mnozí z toho těšili. Ale většina křesťanů nepřijímá žádnou pravdu, která by je oddělila od světa. Čtvrté přikázání vyžaduje oběť, před kterou se zalekne i většina adventistů.

NE – TRADICIONALISTŮM

Sobota byla zřetelně hlásána, ale mnozí, kteří již zažili výsměch a pronásledování, argumentují zcela světsky: „Vždy jsme dodržovali neděli, naši předkové také. Také mnoho zbožných a dobrých mužů dodržovalo neděli a zemřeli smíření s Bohem. Proč také my ne? Když přijmeme sobotu, budeme se silně odlišovat od světa a ztratíme náš dobrý vliv. Co může dokázat malá skupina světitelů soboty proti světitelům neděle?“

Podobnými argumenty také odmítli Židé Ježíše. Bůh přijal jejich předky na základě obětního systému. Proč by Bůh neměl vysvobodit jejich děti stejnou cestou? Podobně argumentovali katolíci v Lutherově době. Práví křesťané zemřeli v katolické víře, a to stačilo k záchraně. Ale s takovou logikou neuděláme žádný pokrok.

Mnozí argumentují, že svěcení neděle je velmi rozšířený náboženský zvyk a je výsledkem staletého učení. Ve skutečnosti je sobota tak stará, jako samotný svět! Jak Bůh, tak i andělé jí dali svoji pečeti. Základ pro sobotu byl dán při stvoření naší země. (1M 2,1-3/ Jb 38,6.7) Také proto má sobota náš respekt a úctu. Nebyla zavedena lidským rozkazem, nestojí na lidské tradici; ne, byla darována samotným Panovníkem vesmíru a nařízena Jeho věčným Slovem.

NE – UČENCŮM

Sobotní reformace probudila zájem lidí a ti začali klást otázky. Aby byli všichni uspokojeni, překroutili věhlasní kazatelé Boží slovo, protože nestudovali Bibli. S chytrými argumenty se odvolávali na tradice církevních otců a autoritu církve, a tím se pokoušeli pokořit pravdu. To vedlo stoupence ještě více k Bibli. Pokorní mužové, ozbrojeni jen Božím slovem, odolali útokům učenců. Proslavení kazatelé byli překvapeni, že svou výřečností a citem byli proti jasným a jednoduchým důkazům málo vzdělaných mužů bezmocní.

Jelikož učencům neposkytlo Boží slovo žádnou pomoc, byla znovu a znovu stoupencům soboty kladena otázka: „Proč naši učenci nerozumí sobotní otázce? Jen velice málo lidí se přiklání ke stoupencům soboty. To přece nemůže být, že vy máte pravdu a učení mužové světa ji nemají.“

Jako odpověď potřebovali jen citovat jasné biblické verše a ukázat na Boha a Boží lid. Bůh pracuje skrze lidi, kteří slyší Jeho hlas a následují Ho, a v případě nutnosti zvěstují pravdu beze strachu a populární hříchy nazývají pravým jménem.

Učenci vysokého řádu se často dají strhnout svými teoriemi a teologickým učením a nenacházejí přitom potřebu nechat se vést Bohem. Proto volil Bůh jen zřídka učené lidi. Jen ten, kdo má osobní spojení s pramenem moudrosti, může rozumět Bibli a ji vysvětlovat. Bůh volá lidi s malým vzděláním ke hlásání evangelia, ne proto, že jsou nevzdělaní, nýbrž proto, že jsou dostatečně pokorní nechat se Jím vést. Učí se v Ježíšově škole a jejich pokora a poslušnost je dělá tím, čím jsou. Tím, že Bůh jim svěřil část Jeho pravdy, dal jim úctu, před kterou se rozplývá pozemská čest.

NE – SPEKULANTŮM S VÝPOČTY ČASŮ

Mnoho adventistů se vzdalo adventní víry. Vykládají proroctví protichůdně a nejasně. Někteří chybují tím, že určují znovu nové datum Ježíšova příchodu. Třetí andělské poselství jim může zřetelně ukázat, že žádné proroctví nesahá až ke 2. příchodu Ježíše Krista. Tento termín nám není sdělen. Když sbor v Tesalonice kázal falešné učení o Ježíšově příchodu, ap. Pavel jim radil, aby své očekávání důkladně prozkoumali Božím slovem. Odkázal je na předpověděné znamení 2. PJK. Tak jim ukázal, že Ho nemohou očekávat za jejich života. Jestliže očekáváte něco, co není v Bibli, jdete špatným směrem, budete zklamáni a sklídíte výsměch nevěřících.

Toto Pavlovo varování přináší důležité ponaučení pro všechny, kteří žijí v posledních dnech. Mnozí adventisté míní, že se můžou jen správně připravit, když budou znát přesný termín Kristova příchodu. Trpí tím jejich víra a úplně se uzavřeli prorockým pravdám. Oč častěji je určován a rozšiřován termín Kristova příchodu, o to více slouží satanovým plánům.

NE – MODERNÍM IZRAELITŮM

Dějiny Izraelitů plně zobrazují zkušenost adventistů. Bůh vedl svůj lid v adventní církvi stejně tak, jak vyváděl izraelský lid z Egypta. Během velkého zklamání byla zkoušena jejich víra stejně, jako při vyvádění izraelského lidu z Egypta. Během velkého zklamání byla zkoušena jejich víra tak, jako Izraelců u Rudého moře. **Kdyby dále důvěřovali Božímu vedení, uviděli by spasení. Kdyby v r. 1844 přijali všichni adventisté poselství třetího anděla a zvěštovali ho v síle Ducha svatého, Pán by jejich nasazení zázračně podpořil. Světlo by se rozšířilo světem. Již před mnoha léty by byli obyvatelé země varováni a Ježíš by byl již tady, aby vysvobodil svůj lid.**

Bůh nechtěl, aby Izrael putoval 40 let po poušti. Chtěl je vést přímo do Kanánu, aby je tam usídlil jako svatý a šťastný národ. Oni nemohli vstoupit „kvůli jejich nevěře“. (Žd 3,19) Kvůli odpadlictví zemřeli na poušti.

Bůh nechtěl, aby byl Ježíšův příchod tak dlouho zdržován a jeho lid musel zůstat na světě plném hříchu a utrpení. Ale přece nevěra dělá od Boha. Ježíš opoždjuje svůj příchod také z milo-

srdenství se světem. Tak můžou hříšníci ještě slyšet varování a najít útočiště dříve, než bude vylit Boží hněv.

Dnes, jako tehdy, každé zvěstování, které koriguje současné omyly, vzbudí velký odpor. „Každý zajisté, kdož zle činí, nenávidí světla, a nejde k světlu, aby nebyli trestáni skutkové jeho.“ (J 3,20) Jsou lidé, kteří nemohou podložit své učení zřetelnými biblickými slovy, ale přesto jsou rozhodnutí protlačit je všemi možnými prostředky. **Nenávistným způsobem představují charakter a motivy těch, kteří přinášejí nepopulární pravdy a brání je. Zavrhnou jasné prorocké slovo, ale přitom okamžitě věří všemu, co vrhá špatné světlo na křesťanství, které se odvažuje odhalit moderní hříchy. Tento duch bude ke konci stále narůstat.**

CO MŮŽEME DĚLAT?

Máme pravdu zamlčet, protože přivádí lidi často do odporujících reakcí? – Ne, nesmíme zamlčet Boží slovo stejně tak, jak nemlčel Martin Luther. Řekl, že ho poháněl Boží Duch, aby se postavil proti zlu v jeho době. Přesně tak nesmí mlčet pracovníci na díle reformace. K nim jde příkaz: „**Volte vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povyš hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost jejich, a domu Jákobovu hříchy jejich.**“ (Iz 58,1)

Praví následovníci Ježíšovi nečekají, až bude pravda oblíbená. Jsou přesvědčeni o svém úkolu a vezmou zcela vědomě svůj kříž. Volme to správné, protože je to správné a následky přenechejme Bohu! Svět děkuje za velké reformy lidem s vírou a odvahou. (Iz 51,7,8) Skrze takové lidi musí i dnes dále pokračovat reformace. ■

(Zkráceně z E. White, *Spirit of Prophecy*, svazek 4, 287-293)

© BABIN - SHUTTERSTOCK.COM

Ježíš přichází !

JEŽÍŠ PŘIJDE BRZY!

R. H. PIERSON

„Přichází bouře, nelítostná ve své zuřivosti. Jsme na to připraveni? Nemusíme říkat: Nebezpečí posledních dnů na nás brzy dolehnou. Ona již přišla.“

Svědectví sv. 8, str. 315.

Toto varování vzbuzující strach pochází z péra Boží poslankyně. S plnou naléhavostí se Pán snaží obrátit pozornost svého lidu na poslední, vážnou dobu. Skrze své Slovo, Ducha prorockého a obdivuhodné události v celém světě nás upozorňuje, že naše přípravná doba na nastávající bouři je vskutku velmi krátká.

Co námi zatřese? Co nás pobídne, abychom vedli více duchovní život a pracovali pilněji pro Pána? „Žijeme v poslední době. Rychle se naplňující znamení oznamují, že příchod Kristův je přede dveřmi. Dny, ve kterých žijeme jsou vážné a velmi důležité.“

Z pokladnice svědectví sv. III, str. 239

„Hrozná protivenství a zkoušky čekají na Boží lid.“

Tamtéž, str. 244

„Nacházíme se blízko svízelné doby a těžkostí, o kterých se nám sotva zdálo a to vše leží před námi. Moc zdola vybízí lidi, aby bojovali proti nebi.“

str. 263

„Hluboká vážnost by měla proniknout mezi námi. Naše dřímající síly musí být probuzeny k neúnavným snahám.“

str. 264

Budme pozorní a zapamatujme si záznamy a rady pro naši dobu. Nesmíme hlas Boží, hlas lásky a varování přeslechnout uprostřed tohoto zmatku. „To máš, ale vědět, že v posledních dnech nastanou hrozné časy.“ Tak píše apod. Pavel v 2 Timoteově 3,1.

„Jaké bude znamení tvého příchodu a konce světa?“ tázali se učedníci svého Pána.

„Bude mor... a zemětřesení tu a tam.“ Matouš 24,3.7. „Bude velké soužení. Bída na světě,“ odpověděl Ježíš.

„Stav věcí na světě nám dává poznat, že těsně před námi stojí doba soužení. Loupeživé přepady jsou častým zjevem. Stávky jsou na denním pořádku. Všude jsou páčány krádeže a vraždy. Zlímy duchy posedlí lidé berou mužům, ženám i dětem životy.“

Z pokladnice svědectví sv. III, str. 239

Brutální zavraždění 8 ošetřovatelek v Chicagu nám leží ještě v čerstvé paměti právě tak, jako i bezmyšlenkovité usmrcení 16 mužů a žen v Austinu – Texas. „Kdy konečně skončí tento blázinec?“ křičela zoufale ošetřovatelka na úrazové stanici v Austinu.

Toto bláznění nepřestane, dokud Ježíš nepřijde a neučiní konec hříchu. Jelikož Duch Boží se pomalu, ale jistě vzdaluje ze země, nesmíme se divit, když slyšíme stále více o tragédiích v celém světě. Urychlené vzrůstávání zločinností a násilí je znamením doby, ve které žijeme. „Přichází bouře, nelítostná ve své zuřivosti,“ tak varuje Bůh. Jsme hotovi jí předejít? Seznam násilí a prolévání krve nám ukazuje, jak se každou hodinu před našima očima vyplňují proroctví. Následující hesla se objevila v jednom deníku:

„Ozbrojená policie honí masového vraha“ – „Vězňové křičí po drogách“ – „Tisíce rebelují v Michiganu“ – Zastřelen pro čtyřnásobnou vraždu,“ – atd.

Zasáhne nás těchto několik výstřiků? Zneklidní nás ještě vůbec? Pohnou s námi, anebo nás zanechají chladnými, jelikož jsme si již na to zvykli číst takové zprávy o bezuzdných zločinech?

Jistá spisovatelka naše společenství nás volá svou důraznou analýzou dnešní doby a snad i vlastní analýzou v následujících slovech: „Byla doba, kdy se lidé ještě probudili k bdělosti, byli rozčilení, zděšení, šokováni a alarmováni. Naproti tomu dnes je to téměř nemožné. Slyšíme tolik o válkách, atomových bombách, zločinech, že to s námi již více nepohne. Žijeme opravdu na začarované půdě.“ Satanův nervový plyn nás již tak ukonejšil, že přímo neusneme, ale chováme se lhostejně.

Nalézáš se snad v takovém stavu? Ztratili jsme schopnost na něco reagovat?

Události v náboženském světě: Na náboženském jevišti se rozvíjí zvláštní děje. Před kdysi žasnoucíma a dnes obdivujícíma očima se vztyčuje jasně duchovně příbuzná a na spolupráci připravena římská církev. Boží poslankyně nás upozorňuje na tento vývoj velmi výrazně:

„Římská církev dnes ukazuje světu, že má čistý štít, přičemž svou minulost plnou hrozných krutostí zakrývá pláštěm omluv. Oblékla na sebe křesťanské roucho; v podstatě se však nezměnila. Všechny zásady papežství, jež platily v uplynulých stoletích, platí i dnes. Poučky vydané v nejtemnějších dobách, nepozbyly dosud platnosti. Necht' se nikdo nemýlí! Papežství, jež jsou dnes protestanté ochotni uznávat, je totéž jako papežství, jež vládlo světu v době reformace, kdy povstávali muži Boží, aby s nasazením života odhalili jeho nepravosti.“

Velký spor věků, str. 571 ■

ŠÍŘENIE EVANJELIA V NEW YORKU SPREVÁDZAJÚ STOVKY KRSTOV

CÍRKEV VE SVĚTĚ
NEW YORK, USA

JE SOBOTA POOBEDE A TOMAS OLIVERA Z PEEKSKILLU V USA MÁ NA SEBE OBLEČENÝ TMAVOMODRÝ PLÁŠŤ. POMALY ZOSTUPUJE DO OBROVSKÉHO BAZÉNA ROZLOŽENÉHO NA ZIMNOM ŠTADIÓNE NASSAU VETERANS MEMORIAL COLISEUM V NEW YORKU. UVEDOMUJE SI JEDNU VEC: PRIŠLA CHVÍĽA, KEDY BUDE KONEČNE POKRSTENÝ. RÝCHLOU SÚHROU OKOLNOSTÍ SA SITUÁCIA VYVINULA TAK, ŽE KAZATEĽOM, KTORÝ HO PONORÍ POD VODU, BUDE PREDSEDA GENERÁLNEJ KONFERENCIE CIRKVI ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA TED N. C. WILSON. KAZATEĽ LEN PRED CHVÍĽOU UKONČIL KÁZANIE O TOM, AKÚ ÚLOHU ZOHRÁ NÁBOŽENSKÉ HNUTIE V POSLEDNEJ DOBE. SPOLU S TOMASOM JE TU POKRSTENÝCH VYŠE 150 ĎALŠÍCH NOVÝCH NASLEDovníkov JEŽIŠA KRISTA. MNOHÍ ĎALŠÍ SA K NIM PRIDALI V OKOLITÝCH MIESTNYCH ZBOROCH. PODĽA ODHADOV USPORIADATEĽOV SA POČAS EVANJELIZAČNÉHO PROJEKTU NY13 NECHALO POKRSTIŤ UŽ PŘIBLIŽNE DVA TISÍCE ĽUDÍ. SÚČASŤOU NIEKOĽKOMESAČNÉHO PROJEKTU BOLO VIAC, NEŽ 400 EVANJELIZAČNÝCH PODUJATÍ.

Na Tomasovej tvári sa zračil úsmev (na snímke) rovnako, ako na tvári Johna MacKneila, ktorý počas štyroch týždňov navštevoval Wilsonove prednášky „Zjavenie nádeje“, prednesené v Manhattanskom zbore cirkvi adventistov na Západnej 11. ulici v New Yorku. Aj jeho pokrstil kazateľ Wilson. „Je to inšpirujúce, byť pokrstený týmto mužom Božím,“ povedal John MacKneil stojac pri Wilsonovi. „Chcel som byť pokrstený, potreboval som byť pokrstený. Cítim sa dobre a cítim sa byť inšpirovaný.“ Inšpirácia bola dôležitou témou spoločnej pobožnosti združení zbo-

rov cirkvi Greater New York a Northeastern Conference. Podľa ich predstaviteľov bola pre nich takáto spojená oslava Pána prvou svojho druhu.

Adventisti sa zišli z celého regiónu, spolu s predstaviteľmi Generálnej konferencie a Severoamerickej divízie cirkvi, rovnako ako s ďalšími veriacimi z väčších vzdialeností, aby sa zúčastnili mestského evanjelizačného projektu NY13 a privítali stovky nových spoluveriacich. Predseda Juhoamerickej divízie Erton Köhler spolu s manželkou Adriene počas ranných chvál radostne spievali. Pridali sa tak ku svojim krajanom – brazílskemu kvartetu Arantos Rei (Kráľovskí posli). Na pobožnosti sa zúčastnili aj viacerí verejní činitelia, ktorí vyjadrili pozitívny dopad adventistov na miestne komunity.

Najväčšie docenenie vyslovil Bill De Blasio (na snímke), člen mestskej rady: „Reprezentujem 8,4 milióna Newyorčanov a prichádzam, aby som priniesol pozdravy a poďakovanie za prácu, ktorú adventisti vykonávajú v našej komunite. Bol som dojatý prácou vašich mladých ľudí po tom, čo na New York udel hurikán Sandy. Každý deň odvádzajú Cirkev adventistov siedmeho dňa pre New York dobrú prácu.“ Ďalej vo svojom príhovore pozdvihol prínos adventistov v oblasti zdravotnej osvetu a adventistických škôl, ktoré zabezpečujú „jeden z najlepších vzdelávacích systémov sveta.“ Svoj príhovor ukončil týmito slovami o adventistoch: „Každý deň z nás robia lepšie a silnejšie mesto. Nech vás Boh požehná.“ Za politikov sa následne pomodlil evanjelista Mark Finley.

Kazateľ Ted Wilson zdôraznil, že záverečnou pobožnosťou sa projekt evanjelizácie a služby nekončí: „NY13 bude pokračovať, až kým nepríde Ježiš.“ Hovoriac o malej knihe, ktorá je sladká na jazyku, ale horká v žalúdku (Zjavenie 10, 8.9), prirovnal Wilson sklamanie prvých učeníkov s ranými mileristami. Učeníci očakávali, že Ježiš ustanoví svoje kráľovstvo počas pobytu na zemi, ale namiesto toho bol ukrižovaný, pochovaný a potom vzkriesený. Mileristi 40. rokov 19. storočia, z ktorých sa neskôr vyvinuli aj adventisti siedmeho dňa, verili, že proroctvo 2300 dní z Daniela 8. kapitoly, poukazovalo na druhý Ježišov druhý príchod v októbri roku 1844. Učeníci sa po prvotnom sklamaní rozbehli počas prvého storočia na všetky strany, a ako čítame v Skutkoch 17:6, „prevracali celý svet.“ Podobne aj adventisti siedmeho dňa, povedal Wilson, duchovní potomkovia mileristov, vybehli do sveta a roznášajú trojanielske posolstvo i nádej, že Ježiš príde skoro.

Toto nie je ďalšia cirkev,“ povedal kazateľ Wilson, „Cirkev adventistov siedmeho dňa je Božie hnutie.“ Následne spomenul prítomnosť cirkvi vo viac ako 200 krajinách sveta a vyslovil uznanie jej mediálnemu pôsobeniu: „Adventistické rozhlasové vysielanie AWR má významný dopad po celom svete.“ Pochválil aj cirkevný televízny Hope Channel a americkú podpornú televíznu službu 3ABN za ich spoluprácu na mediálnom pôsobení cirkvi. Na záver ešte raz pripomenul, že práca v meste a okolí sa nekončí: „Prišli sme do New Yorku, aby sme zdôraznili misiu v mestách. Toto tu dnes v New Yorku nie je kulminácia, práca pokračuje.“ Povedal, že aj jeho prednášky v Greenwich Village boli „úžasným zážitkom. Poslucháči s nami boli celú dobu.“

Svätý krst bol pre mnohých prítomných veľmi emotívnym zážitkom. Duane Cady, dočasný riaditeľ vysokej školy Atlantic Union College, sa len ťažko bránil dojatiu. „Je to úžasné. Posúvame sa ďalej a ja som plný šťastia a vzrušenia,“ povedal. Keď krsty pokračovali a poobedie hudby a svedectva pokročilo, prítomná radosť napovedala, že ešte nejakú chvíľu vydrží. ■

REDAKCE - AIS

JAK STUDUJEME BIBLI

OTÁZKY PRO DĚTI I DOSPĚLÉ

ŘEŠENÍ Z ČÍSLA 1/2013

Kolik lidí žilo na Zeměkouli v době potopy?

- a)
- b)
- c)
- d) Tolik co dnes

E.G.White uvádí (PP39), že před potopou žil na zemi velký počet lidí.

Ježíš řekl, že na konci světa bude stejná situace jako za dnů Noeho.

Výpočet: Dnes se zdvojnásobuje lidstvo průměrně každých 50 let.

Statistika od roku 1850 přibližně 1. mil.

1930	2. Mil.
1960	3. Mil.
1975	4. Mil.
1985	5. Mil.
1992	6. Mil.

Dnes mají na populaci vliv nemoci, potraty, války, hlad, přírodní katastrofy atd., tedy jevy, které před potopou neexistovaly.

Před potopou se lidé dožívali vysokého věku. Noe zplodil svého prvního syna ve věku 500 let. Před potopou vedle sebe žilo nejméně 8-10 generací.

Dvojnásobný počet obyvatel by za cca. 1600-1650 let činil přibližně 1 bilion.

ZPRÁVA O ŽIVOTĚ A VÝZNAMU ZEMŘELÉHO

JAROSLAV JUŘICA

Bývají v životě příležitosti, kdy je vhodné, ba přímo nutné, abychom se zastavili a ohlédlí zpět. Taková chvíle teď přišla.

Moudrý muž starověku to kdysi vyjádřil slovy: „Každá věc má jistý čas a každé předsevzetí na zemi svou chvíli.“ Ten čas a ta chvíle je už více než měsíc minulostí. Čtenáři časopisu z Ráje do Ráje to už většinou vědí, nevím ale, zda všichni. Některým se možná bude zdát divné, že pravidelnost, se kterou dostávali zmíněný časopis, jako by měla zpoždění či pauzu. Je to způsobeno tím, že odešel ten, kdo se o hladký průběh procesu distribuce staral. Nebyla to maličkost. Samotná redakce, zahrnující výběr vhodných témat, přes korektury a zadání do tisku, to vše vyžadovalo práci - od rána, někdy až dlouho do noci - kdy mnozí čtenáři už sladce oddechovali po celodenní práci. Ne tak ale ten, kdo to celé měl na starosti, šéfredaktor, editor a distributor - to vše v jedné osobě. Jen nemnozí věděli a byli obeznámeni s tím, že to, co jinde dělá několik lidí, on zastával sám. A toto všechno jistě nebyla maličkost. Takový byl vydavatel a současně distributor, bratr Jaroslav Juřica. Pracoval velmi pilně, až příliš. Jistěže měl lidi, kterým důvěřoval, a kteří pro něho dělali korektury jazykové, stylistické, a podobně, popřípadě překlady z jiných jazyků. Sám ale musel všechno přechíst, vymyslet úpravu a zadat do tisku. Jen ten, kdo má alespoň trochu představu, co to obnáší, pochopí, že to dá mnoho práce a zatěžuje to člověka, zejména psychicky. Když jsme spolu občas o takových věcech hovořili, žertem jsem mu říkal aby si toho nebral tolik, že „práce není zajíc a tak se nemusí bát, že mu uteče...“ Jenom se tak „smutně pousmál“ a řekl, co jsem už na počátku zmínil: „Všechno má svůj čas, v tiskárně na to čekají. Lidé na to čekají. A to nemluví o těch, co píšou různé články, o těch, kteří je překládají a opravují, a podobně“. Tyto starosti a tuto zátěž, spíše psychickou než fyzickou, to všechno dělal bratr při svém zdravotním handicapu, který byl značný a evidentně ho namáhal víc, než bylo zdravé. Když jsem mu říkal, jak jsem se už zmiňoval, že práce není zajíc, myslel jsem to nejen žertem, ale i doopravdy, a on to věděl. Jeho editorská a distributorská činnost nespočívala jenom v časopisu z Ráje do Ráje. Také knižně-vydavatelská činnost byla v jeho oblasti zájmu. Některé knihy už stihl vydat, jiné budou vydány, jak jsem zjistil, **in me-**

moriam. Časopis z Ráje do Ráje ale s největší pravděpodobností skončí, to, co by mělo vyjít - jak bylo zmíněno - in memoriam - jsou většinou věci, které on sám k tisku připravil, většinou s pomocí svých pomocníků-překladatelů, a jsou to věci velmi hodnotné, jak jsem se sám přesvědčil. Bylo ještě mnoho věcí, které chtěl vydat tiskem, překazila mu v tom však jeho nemoc, která ho v práci velmi zatěžovala, přesto ale pracoval na zamýšlených projektech do posledních možných chvil svého života. Ještě nedlouho před smrtí mne požádal, abych napsal pojednání o tématu 14. kapitoly Zjevení. Řekl jsem mu, že to není lehká práce, ale pokusím se o to. Chtěl to postupně zveřejňovat na tři pokračování. První dvě, jak mi říkal, měl už po korekturách, mezitím se jeho stav zhoršil, takže zřejmě z projektu asi sejde, podobně jako z časopisového vydávání. To všechno s největší pravděpodobností ukončila jeho smrt 15. června 2013.

Byl jsem na pohřbu svého přítele a bratra, v místě, kde také pořádal v jistém domě čas od času setkání lidí, zajímajících se více o biblická studia, než bývá zvykem. Setkání probíhala zhruba třikrát do roka. Rozloučení a smuteční zamyšlení vedl jeho přítel a bratr, který přijel z jižního Rakouska, na motivy Žalmu 90. Poté byl uložen do hrobu nedaleko místa, kde byla pořádána již zmíněná setkání.

Závěrem nemohu nevzpomenout jedno místo Písma a věci, které chtěl ještě vydat, ale už nestačil: **Zj.14,3. „Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteří v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od prací svých, skutkové pak jejich jdou za nimi“.** To platí také o právě popsané vydavatelské činnosti bratra Jaroslava Juřici. Velkým přáním muže v tomto popsaném nekrologu bylo, aby věřící s větším úsilím a snahou studovali a snažili se proniknout do hlubin Písma svatého - Bible. To bylo také hlavní snahou a smyslem občasných setkání. Ta setkání měla pro mnohé smysl a velký význam. Doufejme, že se podaří jejich uskutečňování udržet. Tak by mohla být jeho práce (skutky) ještě dále prospěšná a zároveň připomínat jeho život ■

POSLUŠNÝ FRANTIŠEK

STUDIUM VSV

Prorok napsal: „Ale kdo bude moci snést den příchodu jeho? A kdo ostojí, když se on ukáže? Nebo on jest jako oheň rozpouštějící a jako mýdlo běličů. I sedna, přeháněti bude a přečišťovati stříbro, a přečistí syny Léví, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro. I budou Hospodinovi, oběťující oběti v spravedlnosti.“ (Mal 3,2.3) Až se Kristus přestane přimlouvat za lidstvo v nebeské svatyni, budou muset lidé žijící na zemi stát před tváří svatého Boha bez prostředníka. **Jejich šat musí být bez poskvrny, jejich povaha musí být očištěna od hříchu krví Pána Ježíše. Prostřednictvím Boží milosti a vlastním vytrvalým úsilím musejí zvítězit v boji se zlem.** Zatímco v nebi probíhá vyšetřovací soud, zatímco vyznané hříchy věřících jsou odstraňovány ze svatyně, musí Boží lid na zemi vykonat zvláštní dílo očištění, odstranění hříchu. Tento proces je jasně popsán ve 14. kapitole knihy Zjevení.

Až bude toto dílo dokončeno, budou Kristovi následovníci připraveni na příchod svého Pána. „*I zachutná sobě Hospodin obět Judovu a Jeruzalémských, jako za dnů prvních, a jako za let starodávnických.*“ (Mal 3,4) Pak bude církev, kterou Pán vezme k sobě při svém příchodu, „...slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového“ (Ef 5,27). Bude „*krásná jako měsíc, čistá jako slunce, hrozná jako vojsko s praporci*“ (Pís 6,10).

KRIZE PŘED NÁMI

The crisis ahead

Kompilace ze spisů E.G.W.

Otázka 22: Jaká kniha Ducha prorockého bude nástrojem pro dovedení mnohých k tomu, aby se postavili společně s lidem Božím zachovávajícím přikázání?

„Knihu Velký spor věků si cením více než zlato nebo stříbro a mým velkým přáním je, aby se dostala lidem...Důsledky jejího rozšíření se nemohou posuzovat podle toho, jak se nám to nyní zdá. Tím, že si ji přečtou, budou mnozí vyburcováni a získají odvahu se okamžitě připojit k těm, kdo zachovávají přikázání Boží. Ale bude mnohem větší množství těch, kteří nezaujmou postavení, dokud neuvidí, jak se začnou dít události, které jsou v ní předpovězeny. Naplnění některých předpovědí vzbudí víru, že se odehrají i ostatní, a když bude země osvětlena slávou Páně při ukončení díla, mnohé duše zaujmou své místo na straně přikázání Božích jako důsledek jejího působení.“ CM 128,129

OTÁZKA - ROZHODNUTÍ - PROSBA

Milí čtenáři !

V roce 2013 vyšly jen čtyři čísla časopisu Z ráje do ráje.

Někteří z vás, bratři a sestry, jste si předplatili časopis na celý rok. Proto prosím, pokud bude někdo z vás chtít peníze zpět, prosím, přihlaste se. Peníze pošlu zpět.

Po konečném uzavření činnosti budou zbylé peníze darovány bratru Dr. Moskalovi Milanovi – Bangladěš.

Redakce má ještě v plánu vydat v tomto roce některé knihy a brožury, které byly již z velké části hotové.

I nadále si můžete knihy, brožury i starší čísla časopisu objednávat na adrese redakce.

Formát A5, 280 stran, cena 99,00 Kč + porto

Ten, který přichází

Takové je poselství, které nabízí lidem Bible. Představuje Ježíše Krista pověřeného navrátit světu jeho skutečný úděl. Ohledně tohoto tématu však panují jen samá nedorozumění! Jak divná tvrzení jsou často přičítána na účet Pisma svatého! A přesto, čteme-li je správně, poselství Bible je nádherně srozumitelné, vyvážené, moudré,bě krásu a naději. Je tedy důležité vrátit se k biblickým textům a objevit jejich nádherný význam sahající za hranice tradic, kterými byly tak často překrývány. Posláním církve je věrně nás provést posilujícím dobrodružstvím Bible.

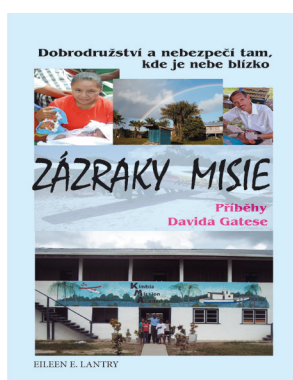
Joe Crews

**Zakladatel vydavatelství
Amazing Facts**

...Přemýšlím o tom, co musím učinit pro ty, kteří patří k církvi ostatků...

„a nevíš, že jsi bídny, a mizerný, i chudý i slepý, i nahý...“

**Formát A5, 50 stran,
cena 10,00 Kč + porto**

Příběhy Davida Gatese díl 2.

Dobrodružství a nebezpečí tam, kde je nebe blízko. Volné pokračování knihy Misijní pilot od téhož autora.

**Formát A5, 180 stran,
cena 99,00 Kč + porto**

PŮLNOČNÍ VOLÁNÍ

ARMIN KRAKOLINIG

Poselství pro poslední generaci. Ježíšův návrat se stále přibližuje. Naplnění proroctví o dění ve všech sférách našeho života by nás mělo udržovat v bdělosti.

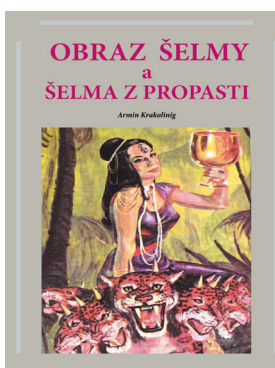
**Formát A5, 131 stran,
cena 70,00 Kč + porto**

Příběhy Davida Gatese díl 1.

Dobrodružství a nebezpečí tam, kde je nebe blízko.

**Formát A5, 180 stran,
cena 99,00 Kč + porto**

Aktuální výklad obrazu šelmy a šelmy z propasti

**na základě textu
Zjevení a Ducha
proroctví.**

Armin Krakolinig

**Formát A4, 40 stran,
cena 35,00 Kč + porto**

Dostává se vám do rukou knížka, která není velká svým rozsahem, ale spíše obsahem. Na jejích stránkách autor dnešním mladým lidem poutavě vypráví o tom, co jejich dědové a otcové museli často prožít, aby mohli zůstat věrni svému Bohu.

Erich Theodor Lauferweiler

**Formát A5, 220 stran,
cena 100,00 Kč + porto**

Studijní jitřenka I leden-červen

Studijní jitřenka II červenec-prosinec

**Sestaveno z citátů
Ducha proročského**

Pavel Toman
Tel: 461 722 304;
731 466 485
pro objednání

**Formát A5, 520 stran,
cena à 100,00 Kč + porto**